

ನೇಸರು

ತಿಂಗಳೋಲೆ

₹5/-

Pages 32

July-2020

Nesaru Tingalole

Vol.XXXVIII - 7

ಹಿಮಾಲಯದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೆಚ್ಚೆದೆಯ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ
THE MYSORE ASSOCIATION, BOMBAY

393, Bhau Daji Road, Matunga, Mumbai - 400 019. | Tel.: 2402 4647, 2403 7065
Email : mysoreassociation.mumbai@gmail.com

In a lighter vein

Mumbaikar and the monsoon

✍ M. A. N. Prasad

We, that is myself and my wife Bharathi, travelled from Bangalore to Mumbai by train during July 2005. We were stranded in the train for more than 48 hours between Mumbai and Pune near a station called Vangini, as Mumbai was flooded due to heavy rains. We braved all the ordeals and reached Mumbai. Mumbaikar's life which was thrown out of gear was slowly catching up and a variety of blame game was going on. This write up was inspired by the happenings then. May be for those who were in Mumbai during that time, this will bring back old memories!

Normally, by end September the monsoon vanishes and Mumbai looks bright and sunny. However, this September (2005), it is different. The skies are often dark as though some one has poured ink on it. In fact, it continues to pour as though we are in the peak of monsoon. Some learned people say that there is a shift in the seasons and this is a global phenomenon, the result of global warming etc., etc.

But to the Mumbaikar these theories are meaningless. He has borne the brunt of 26/7 and knows what the nature's fury could be (or, would it be more appropriate to say, "what callous administration could be?").

From all the quarters there is unstinted admiration for the resilience shown by the Mumbaikars in the face of such human suffering and disaster. Everyone is full of praise for the pragmatic sense with which Mumbaikar has been able to carry on with life. In the scenario of changing seasons and monsoon becoming oppressive, I was just thinking how our pragmatic Mumbaikars might respond? Well, we might read something like this in our newspapers in the days to come:

- BEST introduces boat services in low laying areas of Mumbai
- Not to be outdone, Mumbai police have introduced a squad of Marine Cops
- Both central and Western Railways have decided to install permanent pumping system wherever their tracks are getting submerged. A reliable source in the Railways has confided with us, on the condition of anonymity, that tender papers for the supply of test pumps are in the final stage of approval. M/s Cruickshank and Waterbrooks – a firm of leading British consultants have been retained by the Railways in this regard.
- To ensure that readers do not get soggy copies, 'Mumbai News' has planned to treat their newspaper with a water repellent chemical. They are in the final stages of their study on the safety of this chemical on human beings.
- In view of the rampant blaming game that is going on, leading newspapers of the city have started a separate blame column for different authorities like Municipal Commissioner, Chief Minister, Heads of various Boards / Govt. Undertakings, etc. Authorities are very happy with this development, though some of the NGO's are upset. They have protested that this is discriminatory and their blames too should be given due space.
- Prince of Wales Museum has opened a new section devoted to plastic bags. It displays various kinds of plastic bags, giving their description and thickness in microns. There is a graphic depiction of the role played by these bags in the flooding of Mumbai on 26/7, which lead to the extinction of plastic carry bags.
- Feverish research work is currently on at leading institutions like BARC, TIFR and IIT, etc. to develop a carry bag that is not of plastic but is as water-proof and as cost effective as plastic. The Chief Minister of Maharashtra, while inaugurating this research project assured the institutions of all possible help from the govt. He urged the scientists not to view this project as merely finding a substitute for plastic bag, but as a noble task of liberating Mumbai from the clutches of flooding and waterlogging in the years ahead.

A senior scientist, who did not wish to be quoted, indicated that the CM's words had the desired motivational impact on his fraternity.

- A controversy has been generated in the press over the writings of a gentleman under the Letters to the Editor columns, claiming that nothing has been done to clean the drains and improve the drainage systems. In the absence of these basic things, he claims that no improvements can take place. Civil Authorities have ignored this letter as the rantings of a cynic. Infuriated by this, many NGOs are thinking of suing Civil Authorities through a PIL.

Well! so much for nostalgia. . .

ಸಂಪಾದಕೀಯ

ನೇಸರು ತಿಂಗಳೋಲೆ

ಸಂಪುಟ 42

ಜುಲೈ 2020

ಸಂಚಿಕೆ 7

ಗೌ. ಸಂಪಾದಕರು:
ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ:
ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್
ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ
ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್
ಗಣಪತಿ ಶಂಕರಲಿಂಗ
ನೀಲಕಂಠ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರತಿನಿಧಿ
ಎಂ. ಎ. ಎನ್. ಪ್ರಸಾದ್

ನೇಸರುವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ
ಬರಹಗಳಿಗೆ ಆಯಾ ಲೇಖಕರೇ
ಜವಾಬ್ದಾರರು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ
ಬಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಯು
ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲ.

- ಸಂ.

The views expressed by
the contributors in this
journal are theirs and
not of the Association
and the Association is
not in anyway
responsible for the
same.

- Ed.

ಸಂಪರ್ಕ ವಿಳಾಸ:

ನೇಸರು

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್
393, ಭಾವು ದಾಜಿ ರಸ್ತೆ,
ಮಾಟುಂಗ
ಮುಂಬಯಿ - 400 019.
【24024647 / 24037065

Email:

Mysoreassociation.mumbai
@gmail.com

Website:

www.mysoreassociation.in

ಭಾರತದ ಚಿತ್ರ, ಕರೋನಾ ಸಂಕಷ್ಟದಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿದೆ
ಎಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಕಾಶವಾದಿಗಳಾದ ಚೀನಾ ಗಡಿಪ್ರದೇಶವಾದ ಗಾಲ್ಪಾನ್ ವ್ಯಾಲಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಉದ್ದಟವನ್ನು ತೋರಲು ಶುರು ಮಾಡಿತು. ಚೀನಾದ ಅಸುರಕ್ಷತೆಯ ಸಂಕೇತ ಇದು. ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ
ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಚೀನಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ಭಯ. ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ
ಮೇಲೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಇದು ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಕಾಲು
ಕೆದರಿಕೊಂಡು ಗಡಿತಿಕ್ಕಾಟಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಯಿತು ಚೀನಾ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಭಾರತದ ತಂಟೆಗೆ
ಬಂದರೆ ತಿರುಗೇಟು ಸಿಕ್ಕಿಯೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು. ಅದರ ಉದ್ದಟತನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರವೂ
ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ತಿಕ್ಕಾಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ 20 ಸೈನಿಕರು ವೀರ ಮರಣವನ್ನು ಅಪ್ಪಿದರು.
ಚೀನಾದವರು ಎಂಥ ಹಿಂಸಾಕಾರಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯವರು ಎಂದರೆ, ಮರದ ತುಂಡುಗಳಿಗೆ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು
ಹೊಡೆದು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರ ಮುಂದೆ ಎಸೆದಿದ್ದಾರೆ! ಇಂಥವರನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಬೇಕೆ? ಭಾರತ
ಶಾಂತಿಪ್ರಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೆದಕಿಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಸರಿಯಾದ ಪಾಠವನ್ನೂ
ಕಲಿಸಿಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಯೋಧರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ
ಭಾರತ ಶಾಂತಿಮಂತ್ರ ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಮೌನಕ್ಕೂ ಒಂದು ಇತಿಮಿತಿ
ಇದೆ. ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲರೂ ಸೆಟೆದು ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಗಿದೆ. ಚೀನಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಅತಿದೊಡ್ಡ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು
ಭಾರತ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ತಡೆಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಚೀನಾಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ
ಆ್ಯಪ್‌ಗಳನ್ನು ಡಿಲೀಟ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ
ಆ್ಯಪ್‌ಗಳನ್ನು ಡೌನ್‌ಲೋಡ್ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲೇಬಾರದು. ಚೀನಾದ ವಸ್ತುಗಳು
ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ, ಜನರು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚೀನಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಕಡಿಮೆ
ಬೆಲೆಗೆ ಎಟಕುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಭಾರತದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಯಾಕೆ ಖರೀದಿಸಿಯಾರು? ಸರಕಾರ
ಮೊದಲು ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒಂದೇ ಆಯ್ಕೆ ಇದ್ದರೆ ಜನ ಅದನ್ನೇ
ಖರೀದಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹಲವು ಆಯ್ಕೆಗಳಿದ್ದರೆ, ಅದೂ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಸಿಗುವಂತಿದ್ದರೆ ಜನ
ಕಡಿಮೆ ದರದತ್ತ ಮುಖಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಇನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮುಂದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು
ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ಹಲವು ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ, ತಯಾರಿಸಿದ ದೇಶದ ಹೆಸರನ್ನು ನಮೂದಿಸದೇ ಇರುವುದು.
ಎಲ್ಲ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಮೇಲೆ ತಯಾರು ಮಾಡಿದ ದೇಶದ ಹೆಸರನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ನಮೂದಿಸಲೇ
ಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರ ನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಸ್ಥಳೀಯ ಉದ್ಯಮಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸರಕಾರ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಬೇಕು. ಯಾವುದನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ
ಹೇಳುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಅದರತ್ತ ಜಾರುವುದು ಮನುಷ್ಯನ ಸಹಜ ಗುಣ. ಹಾಗಾಗಿ ಜನರಿಗೆ
ಕಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ಪರ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದುಗೂಡಿ
ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಚೀನಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಗಡಿತಿಕ್ಕಾಟದಲ್ಲಿ
ವೀರಮರಣವನ್ನು ಗೈದ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ನಾವು ಅರ್ಪಿಸುವ ನಿಜವಾದ ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ. ಈ
ಅಭಿಯಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದುಗೂಡಬೇಕು. ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಲವಿದೆ ಅನ್ನೋದನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ
ಸಾಬೀತುಪಡಿಸೋಣ.

ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್

ನೆರೆಯ ಹೊರೆ

✍ ಕಮಲಾ ಕೆ.

ಏಸು ಕ್ರಿಸ್ತನಿನ್ನ ನೆರೆಹೊರೆಯವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಎಂಬ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಾರಿದ. ಈ ಸಂದೇಶ ವರ್ತಮಾನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದದ್ದು. ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ಒಂದು ಕುಟುಂಬ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೌಹಾರ್ದಯುತವಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ ಇತರ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಬಂಧ ಬಲು ಮುಖ್ಯ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಇತರರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಬಂಧದ ಮೂಲಾಧಾರ. ಇದೇ ತಳಪಾಯದಲ್ಲಿ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಲು ಬೇಗನೆ ತನ್ನ ಮುಂದಾಳುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ದೇಶ ನಮ್ಮ ನೆರೆ ದೇಶವಾದ ಚೀನಾ. ಈ ದೇಶ ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬಲುವಾಗಿ ಹರಡಿ, ಅವರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಘಟಾನುಘಟಿ ದೇಶಗಳು ಪರದಾಡುವ ಹಂತ ತಲುಪಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕರೋನಾ ವೈರಸ್‌ನ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿರುವ ಚೀನಾ, ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಡೆತನ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು, ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸಲು ಈ ವೈರಸ್‌ನ್ನು ಛೂ ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬ ಅಪವಾದಗಳೂ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿವೆ. ವಿಶ್ವ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೂ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಆರೋಗ್ಯ ನೀತಿಗಳನ್ನು ತಿರುಚಿ ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಅಪವಾದಕ್ಕೂ ಸಿಲುಕಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಅಮೆರಿಕವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಹಲವಾರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಚೀನಾದ ವಿರುದ್ಧ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅಮೆರಿಕವಂತೂ ವಿಶ್ವ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಹೊರ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಬಂಡವಾಳ ತೊಡಗಿಸಿದ್ದ ಅಮೆರಿಕವನ್ನು, ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದ ಹೂಡಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಚೀನಾ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೊರದಬ್ಬಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ವನಿಯೋಜಿತ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ತಂತ್ರ. ವಿವಿಧ ವಸ್ತುಗಳ ತಯಾರಿಕಾ ಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ಕಳೆದ ದಶಕದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ವಿಶ್ವಕ್ಕೇ ಮಾರಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳೂ ಚೀನಾವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಮುಖ ದೇಶಗಳ ಕಂಪನಿಗಳ ಒಡೆತನವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹಾನಿಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳು ಚೀನಾವನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ಹುನ್ನಾರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರ ಗಮನವನ್ನು ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹರಿಸಲು ಚೀನಾ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿರುವ ದಾರಿಯೇ ಭಾರತದ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿರುವ ತನ್ನ ಕ್ಯಾಶೆ.

ಇನ್ನು ಭಾರತದ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಕಳೆದ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಚೀನಾ ತನ್ನ ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಕಷ್ಟು ಹತೋಟಿ ಸಾಧಿಸಿದೆ. ಸುಮಾರು 6.2 ಬಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್‌ಗಳಷ್ಟು ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿದೆ. 2015 ರಿಂದ 2018 ರವರೆಗೆ ಕೇವಲ ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ಸ್ ವಲಯದಲ್ಲಿ 88 ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. Xiami, Oppo, Vivo, Huawei ಕಂಪನಿಗಳು ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಬಂಡವಾಳ ತೊಡಗಿಸಿ, ಆಂಧ್ರ, ನೋಯ್‌ಡಾ, ತಮಿಳುನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಘಟಕಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿವೆ. ಆಟೋವಲಯದ MG Motors, BYD Auto, Colsite, Yapp Automobiles ನಂತಹ ಅನೇಕ ಚೀನೀ ಕಂಪನಿಗಳು ಅತಿವೇಗದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡಿವೆ. Start-up ಕಂಪನಿಗಳಾದ Big Basket, Zomato, Byju's Flipcart, Make my trip, Paytm, Policy Bazar ಗಳು ಚೀನೀ ಹೂಡಿಕೆ ದೈತ್ಯ ಕಂಪನಿಗಳಾದ Alibaba, Tencent, Steadview Capital, Didi Chuxing ಗಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿವೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕಂಪನಿಗಳು ಸಹ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಚೀನಾದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿವೆ. ಭಾರತ ಚೀನಾದ ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ವಿಶ್ವರಾಜಕೀಯ ಸಮತೋಲವನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡ ಹೇರುತ್ತಿದೆ. ದೇಶಪ್ರೇಮದ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ನಾವೆಲ್ಲ ಭಾವಜೀವಿಗಳಾಗುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಯಾರದೋ ಪಿತೂರಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅಮಾಯಕ ಸೈನಿಕರ ಜೀವ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಬಹಳ ದುಃಖದ ಸಂಗತಿ. ಹಿಂದೆಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧವೆಂದರೆ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಹಿಡಿದು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಈಗ ಹಾಗಲ್ಲ. ಒಂದೆಡೆ ಪರಮಾಣು ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಹಾನಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವಾದರೆ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಬಗ್ಗಿ ಬಡಿಯುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ. ಚೀನಾ ಅಮೆರಿಕಾದ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ತಿಸುವ ರೀತಿ ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಚೀನೀ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ ಎಂಬ ಕೂಗು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. 2018 ರಲ್ಲಿ ಚೀನಾ ಕಂಪನಿಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಕೋಟಿ ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸಿದೆ. ಚೀನಾ ವಿಶ್ವದ ದೇಶಗಳ ಕೆಂಗಣ್ಣಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿರುವ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸುವರ್ಣ ಅವಕಾಶವೂ ದೊರೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಇದರ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಭಾರತ ತನ್ನ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷಮತೆಯನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯೂ ಅತಿವೇಗದಿಂದ ಆಗುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಪಾರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಚೀನೀ ಕಂಪನಿಗಳ ಸೇವೆಗಳನ್ನು, ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಭಾರತೀಯ ಕಂಪನಿಗಳ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರೆ ಚೀನಾದ ವಹಿವಾಟು ಕುಗ್ಗಿ ವಿಲವಿಲ ಒದ್ದಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅಲ್ಪ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಕಂಪನಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಮುಖ ಗುತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ದೇಶೀ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನಾವೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಕಿರುಗಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ನೀಡಬಹುದಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮ ನೆರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ನಮಗೆ ನೀಡಿರುವ ಹೊರೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮರಳಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ಬದಲಾವಣೆ

ಶಾರದಾ ಎ. ಅಂಚನ್

ಕಾಮಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ

ಎಂದು ತಲೆತಲಾಂತರದಿಂದ ಹರಿದು ಬಂದ

ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ!

ಕಾಮಕ್ಕೊಂದು ಹೊಸ ಕಣ್ಣು

ಚೀನಾ ದೇಶ ಅವಿಷ್ಕರಿಸಿದೆ

ಅದಕ್ಕೆ 'ಕರೋನಾ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದೆ!

ಸೀನುವ ಪತ್ತಿಯ ಪ್ರೇಯಸಿಯ

ಕಂಡು ಪತಿರಾಯ / ಗೆಲೆಯ

ಬಿಳುಚಿಕೊಂಡಿರುವ

ಆಕೆಯಿಂದ ಅಂತರ

ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳಷ್ಟು

ಪರದಾಡುತ್ತಿರುವ!

ಆಕೆ ತಂದಿಟ್ಟ

ಕಷಾಯ / ಪಾನೀಯಗಳ

ಕಣ್ಣುಪ್ಪಿಸಿ ಬಚ್ಚಲಿಗೆ

ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿರುವ!

ಬೋನಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿರುವ

ಹುಲಿಯಂತೆ

ಅತ್ತಿತ್ತ

ನಡೆದಾಡುತ್ತಿರುವ!

ಆಯುಷ್ಯವೊಂದು ಜೊತೆ ನೀಡಿದರೆ

ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ

ಪಡೆಯಬಹುದೆಂಬ

ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿ (ಸ್ವಾರ್ಥ)

ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ!

ಆತುರ / ಅವಸರದಲ್ಲಿ

ಅವಘಡಕ್ಕೆ ಈಡಾಗುತ್ತಲೇ

ಬಂದಿರುವ ನರಮಾನವ

ಸಂಯಮದ ಪಾಠ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ!

ಕರೋನಾ ಕಲಿಸದ ಪಾಠವಿಲ್ಲ!

ನೀತಿಯಿಲ್ಲ!

ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನ ಜೀವನ

ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರೆಯಲಿ

ದೇಶ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ

ಮರು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಲಿ!!

ಮೀಸಲಾತಿ

ಡಾ. ಬಿ. ಆರ್. ಮಂಜುನಾಥ್

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮೀಸಲಾತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಗಳೂ, ಮೀಸಲಾತಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನ ರಚನೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಜಾತಿಯ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂಬುದು, ಆ ಸಂವಿಧಾನ ಸಮಿತಿಯ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಈ ಜಾತಿಯ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮನವರಿಕೆಯೂ ಇತ್ತು. ಏನೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹಿಂದೆಯೇ ಉಳಿದವರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತುವುದು ಆಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಕೂಡ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂವಿಧಾನ ಒಂದು ನಡುದಾರಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು. 20 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅತಿ ಕೆಳಗಿನವರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಪೀಳಿಗೆಯವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆತು, ಅವರು ಎಲ್ಲರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವರು ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಏಣಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. 1952 ರಿಂದ 1972 ರವರೆಗಿನ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಹೆಣಗು ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ 1971 ರಲ್ಲಿ ಇಂದಿರಾ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಈ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ 10 ವರ್ಷ ಮುಂದುವರಿಸಲು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಆದದ್ದೇನು? ಇನ್ನುಳಿದ ಜಾತಿಗಳೂ ಕೂಡ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ತಂದವು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಏರ್ಪಾಡಿನಲ್ಲಿ “ಮತದ ಗಣಿತ” ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಯಾವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಶೇಕಡ 38 ರಿಂದ 40 ಮತ ಬರುತ್ತದೋ ಅದೇ ಪಕ್ಷ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಏರುತ್ತದೆ.

ಈ “ಮತದ ಗಣಿತ” ಹೇಗಿದೆ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶೇ. 15 ಮುಸಲ್ಮಾನರು, ಶೇಕಡಾ 18 ದಲಿತರು ಶೇ. 5 ಕಾಡುಜನರು, ಇವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರಾಯ್ತು! ಇನ್ನು ಉಳಿದವರಿಗೆ ತುಸು ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ಶೇ. 40 ಮತಗಳು ನಮ್ಮದೇ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷಗಳ “ಮತಗಣಿತ”. ಮಂಡಲ್ ಕಮಿಷನ್ ನಂತರ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ ಸಿಕ್ಕಿ, “ಇತರ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿ” ಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಂಡವು. ಸರ್ಕಾರಗಳು ತಾವು ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವುದೇ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಮನ ಮಾಡಿದಾಗ ಈ ಏರ್ಪಾಡು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಶೇ 60 ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಕೆಲವರು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಡಿದರು. ಆಗ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ, ಶೇ. 50 ಕ್ಕಿಂತ ಮೀಸಲಾತಿ ಕೂಡದು, ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಪಕ್ಷಗಳು ತಮ್ಮ ಬೇಳೆಕಾಳುಗಳನ್ನು ಬೇಯಿಸಲು, ಜಾಟ್, ಮರಾಠಾ, ಪಟೇಲ್, ಒಕ್ಕಲಿಗ ಮುಂತಾದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದುಳಿದವರೆಂದು, ಅವರಿಗೂ ಮೀಸಲಾತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದಾಗ ಮತ್ತೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಹಿಂದೆ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಕೂಗಿನಂತೆ, “ಈ ಜಾತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತುಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮೀಸಲಾತಿ ಸರಿ”.

ಈಗ ಇದನ್ನು ಒರೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡೋಣ. ಹಿಂದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯ ಮಂದಿಯೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು. ಅವರು ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ನೆಲವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾರಾಟದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕಾದ ಜಾಣತನ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಓದುವ ಬರೆಯುವ, ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇದಾಂತ, ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇದ್ದ ಮಂದಿ ಅಷ್ಟೆ. ದಿಟವಾಗಿ, ಹಣಕಾಸು, ನೆಲ ಇದ್ದ ಮಂದಿ ಎಂದರೆ, ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವೈಶ್ಯರು, ಜೈನರು.

1971 ರಲ್ಲಿ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರನ್ನು ದಿವಾನರಾಗಿ ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜರು ನೇಮಿಸಿದರು. ಅವರು ಏಳೇ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಹಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರು. 1919 ರಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರು ಕೆಳಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಗ ಈ ರೀತಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ, ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದ ಕೆಲಸವೂ ಹಿನ್ನೆಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಇದರಿಂದ ಅವರು ದಿವಾನ ಹುದ್ದೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು.

“ಹಿಂದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇತರರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದರು” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಒಪ್ಪೋಣ, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರ ಮೇಲೇಕೆ ಹೊರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಹೀಗೆಯೆಬೇಕು? ಇದು “ತೋಳ-ಕುರಿಮರಿ” ಯ ಕಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. “ನೀನೇನಾದರೇನು, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನಾದರೇನು?” ಎನ್ನುವ ನೀತಿಯೇ?

ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ್ ಖಿಲ್ಜಿ, ಬಾಬರ್, ಔರಂಗಜೇಬನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಈಗಿನ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಹೊಣೆಯೇ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ, ನಾವು ಅದನ್ನು ಖಂಡಿತಾ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನವ ಭಾರತದ ಗುರಿ ಜಾತಿ ಮತಗಳ ಭೇದವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿ “ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಯಾವ ಭೇದ ಭಾವಗಳಿಲ್ಲದೆ ದೊರೆಯಬೇಕು” ಎಂದಿದ್ದರೆ, ಈ ಮೀಸಲಾತಿ ಎಷ್ಟು ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾಗಿದೆ?

ಇದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ, ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೇ, ಈ ರಾಜನ ಆಶ್ರಯ ತಪ್ಪಿದರೆ ಪರರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿದ್ವತ್ತಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಿಗುವುದೇ ಎಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋದ ಮಂದಿ. ಇಂದು ಕೂಡ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮಕ್ಕಳು ಅಮೆರಿಕಾ, ಕೆನಡಾ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿದ್ವತ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಇದು ಬೇರೆ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ, ಬಿರುಕನ್ನು ಬಿತ್ತುವುದು ದಿಟ. ಈಗಾಗಲೇ, ಒಕ್ಕಲಿಗರೂ, ವೀರಶೈವರಿಗೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೆ, ಕ್ರೈಸ್ತರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲೂ ಅಸಮಾಧಾನ ತುಂಬಿದೆ. ಈ ಮೀಸಲಾತಿ ಇಂತಹ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದೇ ಹೊರತು, ಸಮಾಜವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ದಾರಿಯಲ್ಲ.

ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಇತ್ತೀಚಿನ ತೀರ್ಪು ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿದೆ. “ಮೀಸಲಾತಿ ಸಂವಿಧಾನದ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕಲ್ಲ”.

೫. ಇತಿಹಾಸದ ಕಿರುನೋಟ: ತಂಜಾವೂರಿನ ಬೃಹದೀಶ್ವರ

ಜನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್

ಚೋಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಮೊದಲನೆಯ ರಾಜರಾಜ (ಕ್ರಿ.ಶ ೯೮೫-೧೦೧೫) ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಐವತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು (ಇವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ). ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಮಹಾತ್ವಾಂಕ್ಷಿಯೆಂದರೆ ತಂಜಾವೂರಿನ ಬೃಹದೀಶ್ವರ. ೨೧೬ ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ಇದರ ಗೋಪುರವು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೇ ಅತಿ ಎತ್ತರದ ಕಟ್ಟಡವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಆರು ವರ್ಷ ಹಿಡಿಯಿತು (ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೦೦೪-೧೦೧೦).

ವೇದಗಳು, ಪುರಾಣಗಳು, ಆಗಮ ಶಾಸ್ತ್ರ, ತತ್ವಗಳು ಹಾಗೂ ತಮಿಳು ಪರಂಪರೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಈ ದೇವಾಲಯದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಭರತನ ನಾಟ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದ ೧೦೮ ಕರಣಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆತ್ತಲಾಗಿದೆ.

ಈ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ರಾಜರಾಜನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವನ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು, ರಾಣಿಯರು, ಸೇನೆಯ ಸರದಾರರುಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳೂ ಧನಕನಕಗಳು, ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ಒಡವೆಗಳು ವಗೈರೆ ದಾನ ಮಾಡಿದರು. ಈ ದೇವಾಲಯಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜರಾಜನು ತನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ (ಶ್ರೀಲಂಕಾವೂ ಸೇರಿದಂತೆ) ಉಂಬಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೃಷಿಭೂಮಿಯಿಂದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಸೇರು ಅಕ್ಕಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ

ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಹುಣಿಸೇಹಣ್ಣು, ಅಡಿಕೆ, ಮೊಸರು, ಬಾಳೆಹಣ್ಣು, ವೀಳ್ಯದೆಲೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೂ ಧಂಡಿಯಾಗಿ ಪೂರೈಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿತ್ತು.

ಪಿ.೯೫ ಮೀಟರು ಎತ್ತರದ ಇಲ್ಲಿಯ ಈಶ್ವರ ಲಿಂಗವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬೃಹದೀಶ್ವರವೇ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆದಿಸ್ಥಾನದ ನೆಲಗಟ್ಟು ಪೂರ್ಣವಾದ ನಂತರ ಈ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಆಗಮ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಲಾಯಿತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಗೋಡೆಗಳು, ಗೋಪುರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನಂತರ ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು.

ಇದನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಕಾಶಿ ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿಯೂ ಇತ್ತು. ಇಲ್ಲಿಯ ಪುಷ್ಕರಣಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವನಾಥ ಎಂಬ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಶಿಯ ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದಂತೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಬಹಳ ಹಳೆಯದು.

ಈ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದವರು ಚೋಳರಾದರೂ, ಇದಕ್ಕೆ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಇತರೆ ರಾಜವಂಶದವರೂ ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದೇವಾಲಯ ಸಮುಚ್ಚಯದಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯ ದೇವಾಲಯದ ವಿಮಾನ ಚೋಳರ ರಾಜರಾಜ ೧೧ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಅಮ್ಮನವರ ದೇವಾಲಯ ೧೪ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಾಂಡ್ಯ ರಾಜ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ದೇವಸ್ಥಾನ, ೧೬ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ತಂಜಾವೂರಿನ ನಾಯಕ ವಂಶದವರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದು, ಗಣೇಶ ದೇವಸ್ಥಾನ ೧೯ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮರಾಠಾ ರಾಜ ಎರಡನೆಯ ಸರ್ಪೋಜಿಯ ಕೊಡುಗೆ. ೧೪ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ತಂಜಾವೂರು ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರ ಸುಪರ್ದಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅವರು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕ ನಾಯಕವಂಶದವರನ್ನು ತಮಿಳು ಪ್ರದೇಶದ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದರು. ವಿಜಯನಗರವು ೧೫೬೫ರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಂಡ ನಂತರ ನಾಯಕರುಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿ ತಂಜಾವೂರನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

೧೬೭೪ರಲ್ಲಿ ಭದ್ರಪತಿ ಶಿವಾಜಿಯ ಮಲ ಸಹೋದರ ಏಕೋಜಿ ಭೋಂಸಲೆ ತಂಜಾವೂರಿನ ನಾಯಕರನ್ನು ಸದೆಬಡಿದು, ಮರಾಠಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಮರಾಠರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಂಜಾವೂರು ದಕ್ಷಿಣಭಾರತದ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ಮೆರೆಯಿತು. ಮುಂದೆ ಅದೇ ವಂಶದ ರಾಜ ಶಾಹಜೀ ಬೃಹದೀಶ್ವರನ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಹುಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ. ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ಮರಾಠಿ ಮೋಡಿ ಲಿಪಿಯ ದಾಖಲೆಗಳು ಮರಾಠರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ದೇವಸ್ಥಾನದ ದೈನಿಕ ವಾರ್ಷಿಕ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ನಿಲ್ಲದೇ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ನಂತರದ ರಾಜ

ಸರ್ವೋಚ್ಚಿಯು ಅಷ್ಟಬಂಧನ ಕುಂಭಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ, ಗೋಪುರದ ವಿಮಾನಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನದ ಲೇಪನದ ತಾಮ್ರದ ಕಲಶವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ.

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ - ಹತ್ತೊಂಬತ್ತರ ಪೂರ್ವಾರ್ಧ ತಂಜಾವೂರು ದೇವಾಲಯದ ಶನಿವಸೆಯ ಕಾಲ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತತವಾಗಿ ಆರ್ಕಾಟಿನ ನವಾಬ, ಫ್ರೆಂಚರು, ಇಂಗ್ಲೀಷರು, ಮೈಸೂರಿನ ಹೈದರ್ ಆಲಿ ಇವರ ನಡುವೆ ಯುದ್ಧದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿತ್ತು. ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿಯು, ೧೭೭೧-೧೭೯೮ರವರೆಗೆ ಹೈದರ್ ಆಲಿ ಹಾಗೂ ಟಿಪ್ಪುಸುಲ್ತಾನರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ದಂಡಿನ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿತು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪೂಜೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೂ ಧಕ್ಕೆಯಾಯಿತು. ನಂತರ ಸರ್ವೋಚ್ಚಿಗೆ ತಂಜಾವೂರನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷರು ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ , ಬೃಹದೀಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತವು ನೇರವಾಗಿ ಮರಾಠಾ ಅರಮನೆಯ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ೨೭ ವರ್ಷ ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವಾಲಯವು ಪಾಳು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ೧೮೦೧ರಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚಿಯು ದೇವಾಲಯದ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ೧೦೮ ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿದ. ಸರ್ವೋಚ್ಚಿಯು ಶುದ್ಧೀಕರಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೂ, ೧೮೦೩ರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ದೇವಸ್ಥಾನವು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸೈನ್ಯದ ವಶವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ಚೋಳರ ನಂತರ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಡುಗೆ ಕೊಟ್ಟವರಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚಿಯು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮುಂದೆ ಮರಾಠಾ ರಾಜವಂಶವು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ನಿಂತು ಹೋಗಿ, ರಾಜ್ಯ ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಶವಾದರೂ ರಾಜಮನೆತನದ ಮಹಿಳೆಯರು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದರು.

(ಮೂಲ : Flight of Deities and Rebirth of Temples – by Meenakshi Jain)

ಹುಚ್ಚ

✍ ವೈಲೆಟ್ ಪಿಂಟೋ, ಅರಸೀಕೆರೆ

ಹೌದು ಇವನು ಹುಚ್ಚನೇ

ನನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ

ಜಗದ ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ

ಮಿಂದಿಲ್ಲ ನಿಜ

ಜನರ ಪಾಪದ ಕೊಳೆಯೆಲ್ಲ ಇವನ ಮೇಲೆ

ಕಗ್ಗಂಟಾಗಿ ಉಳಿದ ಜೀವನದ ಸತ್ಯ

ತಲೆಗೊದಲ ಗಂಟಾಗಿವೆ !

ವೇಷ ಮರೆಸಿದ ಮುಖವಾಡವನ್ನು

ನಗ್ನವಾಗಿಸಿದೆ ಈತನ ದೇಹ

ನಗುತ್ತಾನೆ ಬೆಪ್ಪರ ತಪ್ಪು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ

ಕೆರಳುತ್ತಾನೆ ಬೇಧ ಭಾವಗಳ ಕ್ಷುದ್ರ ಮನಗಳಿಗೆ

ಅಳುತ್ತಾನೆ ವೃಥಾ ಬದುಕಿನ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ

ತಲೆ ಕೆರೆದು ಕಾಲೆಳೆದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ

ನಡೆಯುವ ಈತನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಗೊಂದಲ

ಮಾರ್ಗದ ಮಧ್ಯೆ ಒಮ್ಮೆ ನಿಂತು ಯೋಚಿಸಿದರೆ

ಮತ್ತೆ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಅದೇನೋ ಗೊಣಗಾಟ

ಜನರ ನಡುವೆ ಹೋಗಲಾರೆನೆಂಬ ಹಠ !

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ತೂಗುವವನಂತೆ !

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಿರುಚುತ್ತಾನೆ

ಜಗದ ಡೊಂಕವನ್ನು ತಿದ್ದಲಾಗದವನಂತೆ

ಹುಚ್ಚನಿವನು ನಿಜ !

ನಿದ್ರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಇವನು ಸತ್ಯ ಶೋಧಕ

ಹುಚ್ಚರ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಇವನೊಬ್ಬನೇ ನಿರುಮ್ಮಳ !

ದೇವರ ಸಂದೇಶ ವಾಹಕನಿಹಬಹುದೇ ಈತ ?

ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲ ಮಲಗಿದ್ದರೂ ಇವನು ಎಚ್ಚರ !

ಎಚ್ಚರ ಎಚ್ಚರವೆನ್ನುವಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಹುಚ್ಚ !

(ನೇಸರು ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆ ೨೦೧೭ ಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕವನ)

Galwan Valley: Image appears to show nail-studded rods used in India-China brawl

An image has emerged showing a crude weapon purportedly used by Chinese forces in the fatal brawl along China's disputed border with India.

The fight in the Galwan Valley left at least 20 Indian soldiers dead and raised tensions between the two powers. China did not acknowledge any casualties among its forces. Both sides accused the other of an incursion. The border between the two nations in the region is poorly demarcated and can shift with topographical changes.

The image that emerged showed crude weapons that appeared to be made from iron rods studded with nails. It was passed to the BBC by a senior Indian military official on the India-China border, who said the weapons had been used by the Chinese.

Defence analyst Ajai Shukla, who first tweeted the image, described the use of such weapons as "barbarism". The absence of firearms in the clash dates back to a 1996 agreement between the two sides that guns and explosives be prohibited along the disputed stretch of the border, to deter escalation.

The image was widely shared on Twitter in India, prompting outrage from many social media users. Neither Chinese or Indian officials commented on it.

Media reports said troops clashed on ridges at a height of nearly 4,300m (14,000 ft) in steep terrain, with some soldiers falling into the fast-flowing Galwan river in sub-zero temperatures.

First deaths in four decades: The two sides have brawled along the disputed border in recent weeks, but clash was the first to lead to fatalities in at least 45 years. Unconfirmed reports in Indian media said at least 40 Chinese soldiers died, but China is yet to issue any information about casualties.

Indian officials said all of their soldiers involved in the clash have been accounted for, following reports some were missing.

Chinese foreign ministry spokesman Zhao Lijian said India had crossed the border twice, "provoking and attacking Chinese personnel, resulting in serious physical confrontation between border forces on the two sides", the AFP news agency reported.

Indian army trucks move along a highway leading to Ladakh

China on Wednesday claimed, "sovereignty over the Galwan Valley region" - a claim rebutted by India as "exaggerated and untenable".

Members of the public in both nations have since staged protests over the clashes in the disputed Himalayan border area, while officials have spoken cautiously and moved towards a diplomatic resolution.

Indian foreign ministry spokesperson Anurag Srivastava said the foreign ministers of both

countries had a phone conversation on the developments and "agreed that the overall situation should be handled in a responsible manner".

"Making exaggerated and untenable claims is contrary to this understanding," Mr. Srivastava was quoted as saying by Press Trust of India news agency.

An Indian government statement after Subrahmanyam Jaishankar's conversation with China's Wang Yi said Chinese forces tried to erect a structure on the Indian side of the de facto border, the Line of Actual Control (LAC).

The statement accused the Chinese of a "premeditated and planned action that was directly responsible for the resulting violence and casualties" and urged China to "take corrective steps".

Meanwhile, a Chinese statement quoted Mr. Wang as saying: "China again expresses strong protest to India and demands the Indian side launches a thorough investigation... and stop all provocative actions to ensure the same things do not happen again."

Why were there no guns?

The Galwan river valley in Ladakh, with its harsh climate and high-altitude terrain, is close to Aksai Chin, a disputed area claimed by India but controlled by China.

This is not the first time the two nuclear-armed neighbours have fought without conventional firearms on the border. India and China have a history of face-offs and overlapping territorial claims along the more than 3,440km (2,100 mile), poorly drawn LAC separating the two sides.

The last firing on the border happened in 1975 when four Indian soldiers were killed in a remote pass in the north-eastern state of Arunachal Pradesh. The clash was variously described by former diplomats as an ambush and an accident. But no bullets have been fired since.

At the root of this is a 1996 bilateral agreement that says "neither side shall open fire... conduct blast operations or hunt with guns or explosives within two kilometres of the Line of Actual Control".

But there have been other tense confrontations along the border in recent weeks. In May Indian and Chinese soldiers exchanged physical blows on the border at Pangong Lake, also in Ladakh, and in the north-eastern Indian state of Sikkim hundreds of miles to the east.

India has accused China of sending thousands of troops into Ladakh's Galwan Valley and says China occupies 38,000 sq km (14,700 sq miles) of its territory. Several rounds of talks in the last three decades have failed to resolve the boundary disputes.

Courtesy: BBC News

Is China foolish for making India an enemy?

Baba Vickram Aditya Bedi

Great grandson of Baba Sahib Singh Bedi of Una, a lineal descendant of Guru Nanak.

Henry Kissinger and Chairman Mao. The opening of China in 1970, by President Nixon and Henry Kissinger, was viewed as a great Geopolitical Step. The ensuing investment and favorable trade treatment with China by the U.S. would ensure the survival of the Chinese Communist Party and bring success to China. Until this point, over 60 Million Chinese had perished between the Great Step Forward and the Cultural Revolution. In fact, Chinese people had endured famines, whereas no such events happened in India since regaining independence.

China's modus operandi after the Communist Revolution has not been about creating a sustainable diplomatic environment nor growth by cooperation, but rather about pushing forward by force what the Communist Party of China dictates. India was viewed as an ideological enemy, as the great value of the historical relationship of India and China was turned upside down ideologically by the Communist Revolution in China. What once has been a relationship based on intellectual interchange and a legacy of peaceful coexistence, changed to one where the very notion of India became one of backwardness, superstition, and above all a conflict of systems, as India followed a Democratic path forward and had the potential to align itself with Democracies across the world, whereas China in 1949, could not even get nations to recognize its Communist Revolution. Part of the problem which resulted was because India's first Prime Minister, Jawaharlal Nehru was all too willing to accept and recognize the Communist Revolutionaries in China, and he recognized China's seizure of Tibet as legitimate.

Prime Minister Nehru had been warned by top Indian Freedom Fighters, and notably Sardar Patel to not be so trusting of a Revolution he really understood little about on a practical level. Sardar Patel explicitly believed that once the Chinese Communist Party was done consolidating power it would invade Tibet and become a hostile neighbor to India, this situation would be an unprecedented situation for India to handle. However, Prime Minister Nehru carried on with his idea of creating an Asian Century and regarded China as the key partner in this quest. He would use the term "Panchsheel" as the abiding principles for this relationship. In essence he was using terminology from the Age of India's first Golden Age and unification under Emperor Ashoka in 260 B.C. The "Panchsheel", or five principles, centered around a belief in Enlightened Coexistence between people and nations. The principles were about creating an environment where the oppressed could rise, and the privileged would bend, as society as a whole on a global level could no longer endure wars and the creation of a vast majority of people who lived a life of disadvantage from birth.

The idea had its basis deeply rooted in the past of India, and the spreading of India's Buddhist Reforms to China. Yet by this very virtue there was resentment in Mao's Cadre, for they believed this was an expression of India's lofty image of itself. On top of this, the very premise that India now followed, was not compatible with China. India was and remains a nation of religious and secular traditions running side by side with the modern age. A free press was found, and its very nature has never been controlled by the government. This contrast was great to China at the time, which was embarking on massive reforms which were carried out by draconian measures.

There were other issues as well, and much of this had to do with P.M. Nehru and the group which was running the government in the early days of Indian Independence. Unlike China,

mostly all the members of Nehru's cabinet had done their higher studies in England. Most came from relatively privileged backgrounds. Mahatma Gandhi who many people are not aware of, had been from an educated family and his later adoption of the garb of absolute simplicity had been a statement about the conditions of India, rather than about his upbringing. This group was viewed as being part of the class that the Communists sought to eliminate, and here instead P.M. Nehru wanted to partner with this group. The mix never had even the most remote chance of success. For when the one side so resents the other, it is only a matter of time before circumstances arise where suspicions no matter how false, become reality for one party.

Chairman Mao was a man, who believed that violence was a means to political power. Prime Minister Nehru believed that violence was the last resort of accomplishing goals. Yet, from what I heard over the years, Chinese diplomats would point out that he would use military force in 1961, to regain control of Goa. This would be contrasted by them and they would state they did not use force to regain Hong Kong, and here there is a contrast. Hong Kong was willingly handed back to China; Goa was not going to be given back by Portugal. After nearly 12 years of diplomacy failed to bring the territory back into the Pan-Indian World. The truth was that, Indian Citizens had been mowed down with machine guns in 1956 as they held hands of those in Goa who wanted Union with India after more than 400 years under foreign rule. Goa had historically always been part of India and this desire to join India was not being formented by India. There was no way to justify the violence being directed at Indian Citizens who would gather on the other side of the Border and raise the Indian Flag, and protest peacefully. For them to be shot at was a violation of International Norms.

Sometime in the late 1950s, China began to question the border with India, and even though it had taken control of Tibet by absolute force, used torture, and violence on a Tibet which did not want to be part of a Communist State. Tiber would see its spiritual and political leader the Dalai Lama flee to India after it was revealed to him, that a party the Communist State was holding for him, was actually a plot on his life. Millions of Tibetan refugees would end up crossing the border into India. Once more India did not plan this, nor did India support the movement of millions of people. This was a tremendous burden to India at the time, as it had not regained the ability to call itself a food sufficient nation yet. The Communist leadership once again perceived India's intentions incorrectly and believed that India was mulling a plan with Western Powers to liberate Tibet. The acceptance of the Dalai Lama was seen as the beginning of this effort. It may well have been in India's interests at this time to put together such a plan if it had been possible, but P.M. Nehru was not a person who would ever authorize such an action.

The end result would be a border war, and the loss of Indian territory in 1962. P.M. Nehru never authorized the use of the Indian Air Force which had modern fighter jets and bombers. It was an area where India was far ahead of the P.L.A. Instead India was left with a defeat which in reality could have been turned around by employing the Airforce and dragging out the Chinese supply chains. P.M. Nehru would pass away two years later, his dream had been shattered and he could not face the Indian Public the same way he did before this. In reality he remained as popular as ever, and a majority of Indians still stood with Nehru "Cha Cha", Or Uncle Nehru as he was known. Betrayal by a friend is never considered the fault of the betrayed in India, in fact it is a cause which brings the best out in most Indians even today.

Prime Minister Smt. Indira Gandhi would change India's fortunes because she did what her father had not. She had lived a life where her mother passed away and left her at an early age without a mother, she was educated in Europe and India as the sun was setting on the British Empire. Her father, Prime Minister Nehru, was in colonial prison for much of the time, and he wrote her letters so regularly that she always felt the presence of her father. When he became the first Prime Minister of India, she would always be by his side. Her experience was of a kind

you cannot learn any other way, but simply to have been in those time and places. Her pragmatism could be summed up in one incident I know of, and it was a chance meeting of

Indira Gandhi and Winston Churchill at an event in London. As they waited for their cars to arrive, they spoke, Winston Churchill, addressed her and soon asked if she hated him for the way things had been in the past. She replied that she did not, and that she well understood what the conditions and his probable mindset was at that time. The moment was over, and he was surprised. To me, this incident speaks of her realism at it's finest, and that two foes could see each other as people and nothing less.

In 1967, China would again test India, but India was prepared this time. The brief border conflict was a victory for India. In 1971, India would end the Pakistan Army's genocide of the Hindu minority in East Pakistan. Pakistan would lose control of East Pakistan and a new nation known as Bangladesh would be created. As India became a food sufficient nation again in the 1970s, it benefited from a treaty of Friendship and Cooperation with the Soviet Union. Remarkable accomplishments occurred, as India became an Atomic Power in 1974, and one of the the first developing nations to embark on a Space Program, and joint operations the Soviet Union. The day Prime Minister Smt. Indira Gandhi was struck down by over 40 Bullets on October 31, 1984, India had had become one of top ten economies in the world, and it had dedicated itself to not missing the computer age which was around the corner. A nation which could not produce an engine in 1947, had become a producer of Automobiles, Medicines and Space technology. Newly built Schools, Colleges and Hospitals dotted the nation. India's economy was the same size as that of China.

China has tested India in the border regions when it feels it has an advantage, but never when the symmetry has been equal. We can create great diplomatic ensembles, but China's actions are not so complex that they cannot be understood. India today appears to have dropped below parity with China militarily. This conclusion though appearing to be correct, is materially wrong when applied to the High-Altitude theatre of India's border regions. No amount of potential firepower will translate into absolute advantage in this environment. Most of the trails can only be maned single or double file. Thus, the actual combat area or potential battlefield is restricted. Instead warfare here is about finding weakness and possible movement routes. It a game of surprise more than firepower. At the end of the day, victory or loss, is only about how long the opponent is willing to fight in this inhospitable environment.

China has in the short run and perhaps long run lost India as economic partner because of the 2020 incidents. This is a definite situation going forward. It may even lose India, as having any true diplomatic relationship with China. And, China has lost the ability to be the leader of Asia. A period of and age of treaties will come about. China which feared being contained is making sure that it happens. It is creating a group of nations which simply will not engage in its version of diplomacy. In fact, even if Russia would side with China, it is not a complete alliance unless India joins it. This has been seen with China's One Belt One Road, the project will never live up to its potential without India. Unfortunately, China has chosen wrongly over and over. It has been said that a Lion who becomes too convinced of his own superiority, ends up eating its own cubs. This is such a situation for China.

A Peep Into The Digital World

✍ Pragnya Kashyap

Digital Media had started a new journey, When Jio had launched its 4G and Low-cost data plans in September 2016. Since March 24, 2020 all the businesses have seen a huge hit but the digital media has taken a new turn all together. We could in fact call this the new born, “Golden Era” for Digital Media industries.

The was Media & Entertainment industry and the monetisation of content have also evolved during this period, earlier advertisers discover the power of Radio during the First World War, When US used this Technology to its best advantage, for convincing and campaigning to increase the troop size of their armies. A similar Trend was then followed by the Spanish, and that was when Print Media found it spotlight.

With such evolution through time Social Media did gain its limelight as, As the first Giant Social Media Platform, Twitter Gained its popularity by a Tom Hanks Film, In 2009. As we sail through these difficult times, we all are discovering new ways of having a together time, with distance. It could be Watching a movie over an OTT platform or binge-watching shows to pass time. Communicating and socialisation also have been taken to a digital platform. Doing almost everything with the convince of a fingertip or a touch.

These trends have changed the behaviour of the consumers and has catalysed the further growth of digital media.

As per the current data sources, as of January India’s Media and Entertainment industry was expected to reach a market size of about, 307K CR by 2024, and the digital advertising industry is expected to reach to 19,000 Cr by 2020.

According to Surveys, India has been experiencing a gradual increase in app installs and the time being spent on the apps. They have hiked up to by 65% in total, out of which 50% installs being organic. There has been progression in the Indian Gaming sectors, Majority of them being categorised under “Casual Games” which has seen a sudden surge of 75% of the installs being Organic after the lockdown was imposed.

The gaming industry has a wider opportunity compared to the Entertainment industry, which is to Engage with their audiences in multiple ways. It has also used Social media to its advantage by having serval kinds of Collaborations, leading to the retention of audience and Consumer Acquisitions. Majority of the brands in various sectors have used this to advantages by adding Online Influencers driving the platforms, these were the enterprise-Of- one could soon be a mainstream activity, just like offline world.

There are bigger benefits for the sectors who cater to the OTT platforms, by feeding A wide range of content. Content Creation Startup’s to be in high demand and focus. There is high surge for new content be it video or Podcasts. Most of these platforms are well funded, with a steady growth in consumption which are likely sustain even after the situation getting back to normal.

These platforms can not only be a source to the OTT platforms, but a bigger solution for many businesses. As they can have more efficient and structured spending of the advertising budget.

In the between all of these growing trends, India would be attracting a lot more business and Investment opportunities, which could be a boost for a declining economy.

When Indian Soldiers saved the Chinese Soldiers

by David Garcia A Global watcher

China has not had a war since 85. it was with Vietnam, when they took heavy losses!

Since then china has been building up its forces. now it considers itself to be a world power! it has world class equipment that is built with the technology it has stolen from around the world

Now, china is looking for a war. it needs to prove to the world that it can fight! it is picking fights with all its neighbors. whenever china has sent their troops in harms way. the chinese troops have performed poorly!!!

Here are a couple of incidents, that the chinese soldiers were involved in:

First a 2016 UN incident - the chinese soldiers had chance to prove themselves on the battlefield in 2016 with the UN. the muslims attacked the chinese soldiers, instead of defending themselves, the chinese soldiers ran into their base and barricade themselves. which resulted in aid workers getting raped and over 300 civilians under chinese protection were killed! i guess this is a wolf warrior

It was the Indians that came and defeated the muslim militia and freed the chinese soldiers.

I am attaching the after-action report by the UN about this incident (read p 5–6).

<https://civiliansinconflict.org/wp-content/uploads/2017/09/civic-juba-violence-report-october-2016.pdf>

Then the June 15, 2020 incident with India. the chinese started the incident, wanting to probe the Indians. the chinese never thought the Indians will come accross the LAC and engage the chinese solders for 5hrs and had the chinese soldiers on the run - even after they had brought in their shock troops from Magnolia!!!

Keep in mind, the Indian soldier that were killed, received national honors during their burial, and the soldiers that fought were given medals and honored in the nation.

In the latest negotiated pull back between the chinese and Indians, the china conceded to all 4 demands of India. Look this one up if u don't believe me.

It was NOT reported in the global times!!!!

Meanwhile the chinese have done neither! Basically, the chinese have treated their dead soldiers as terrorists! just think about this for a moment. i know, many will say there were no chinese dead, however on 6/22/2020, the chinese admitted that a chinese colonel was killed by the Indian soldiers, they had ripped open his throat. Then in global times on 6–24–2020 an article by hu xijin admitted there were dead at the end of the article. did these solders receive national honors in china, just like the ccp no honor?

In the time of their need, the chinese ccp does not know how to treat their own people. once the chinese population realize this, just how much national fervor will there be?

Finally, the most important reason china will think twice before going to war, is the one-child policy it was pursued for the last 30–40 years. just how many chinese families with only one male child are going to be willing to see them coming back in body bags? a death of their male child will mean the end of family line. how long do u think the ccp will be able to hide their dead? if a war is declared by the chinese, it won't be long before the parents overthrow the ccp!

China is a paper tiger, with military equipment that will be better used as paper weights. the only thing china will do is go to the edge of war then back down as it has been doing whenever someone stands up to it!!!

What are some things that happen only in India?

Yuval Bloomberg

Expert and addict of East Asian Cultures.

As an Israeli who has visited India severally; both for business and for sightseeing purposes, and as someone who has studied India's history and Indian culture in depth, I have a different perspective as compared to Indians living there.

Surely there are Indians who are asking themselves what our India is famous for, so this list represents an outsider perspective about your India.

India is a very unique and complex civilization - one that is not easy to understand but very easy to experience. One can experience India for a few life cycles without really getting to the bottom of everything.

It's a huge sub-continent with wonderful landscape, a huge population, very ancient history, and an amazingly rich culture.

India is one of the most special places in the world. Anyone who has visited India feels it as soon as he/she lands in it. The uniqueness is expressed in many forms: through the people, their culture, the landscape, their customs, and the festivals.

I chose some of the most prominent attributes that make the Indian culture special. The list of what makes India so special is neither absolute nor is it final. I would love to hear other people's comments, ideas, and feedback then I will update the list accordingly.

Most Unique Things In The Indian Culture

Please note that the features in the list are not prioritized according to their level importance or uniqueness. Let's get started, shall we?

1. Languages: India is the country with the highest number of languages in the world. Studies have shown that there are about 1,000 languages that are spoken in India. There are relatively small geographical land cells that contain dozens of different languages.

An interesting example of the language variations can be found on any Indian currency bill which contains the value of the note (bill) in 15 different Indian languages plus two more: English and Hindi.

15 Languages on one bill. It's worth noting that English is more prevalent in India than it is in other East Asian countries, making the country more convenient for the tourists and business travelers. The high prevalence can be attributed to due to the previous British colonial regime.

2. Cows everywhere: This is part of Indian traditions and one of the most unique phenomena that do not exist anywhere else in the world. The cow symbolizes the land and the solvency. It is also a symbol of the mother of all gods. According to Hindu belief, the body of the cow contains 33 types of gods.

This symbolism makes the cow a very sacred animal whose consumption is forbidden. Cows roam freely in India. They can be seen in the courtyards of the peoples' houses, in the squares, and some resting in the center of the highway.

3. Vegan food: Vegan food can be found in many food joints. In other countries, vegan dishes are usually the side dishes and not as the main meal meaning that if someone orders a dish of roast potatoes or salad, then it will usually be vegan but the main course will usually consist of meat or a combination of meat with milk.

My boy enjoying Dal Bhat In India, vegan food is the norm in Indian Cuisine. Here there are very many vegan dishes that are very nutritional in spite of being devoid of any animal products. This, of course, makes India a haven for vegetarians and vegans.

4. Marijuana-flavored Cigarettes: I can't guarantee that these cigarettes only exist in India but I have never seen them anywhere else in the world and trust me, I have been to many different countries.

Bidi cigarettes look like handmade cigarettes with a taste of marijuana. They're quite affordable, with each ranging between 15-20 rupees.

The bidi tastes like marijuana because it is a raw/unprocessed tobacco wrapped in a leaf.

5. The oldest cities in the world: In the Indus valley, which is the cradle of Indian Culture, there are ancient cities that are as old as 3500-4000 years.

Harappa ruins, most ancient cities in the world. The two most famous cities are **Harrappa** and **Mohenjo Daro**. These cities contained tens of thousands of inhabitants and were incredibly advanced.

The construction of the houses, the drainage of the water, the sewer systems, the urban planning, and the public facilities have been ahead of their time for many years.

Indus Valley it played an integral part in the Hindu culture. Today it is partly part of Pakistan but for about 4,000 years it was part of India and it should be considered as part of Indian culture uniqueness.

6. Huge markets: I have been to many markets around the world and noticed that the largest ones are usually in East Asia. The largest of them all is in Chinatown. Bangkok's Chinatown is a huge marketplace with endless stalls and people.

There are, of course, big markets in China (sure I have not seen them all ...), London, Tokyo, New York and other places of course.

Still, I have not seen a market come close to Chandni Chowk in terms of density and diversity. This market is in old Delhi.

When I checked Google for the largest or most crowded markets in the world, Chandni Chowk did not make it to the top 10 list yet of all the markets of Istanbul, Bangkok, and Tokyo that I visited, none of them reached the density and load of Chandni Chowk.

7. Dhobi Ghat - The largest laundry in the world: Dhoni Ghat can be described in many words but until you visit it, you wouldn't understand the description well enough.

This laundromat in Mumbai was built in 1890 and is the largest laundry in the world. The laundromat operates between 18 and 20 hours a day and has about 7000 employees in various departments related to laundry and ironing.

Foreigners who come to visit can hire a local guide for a few hundred rupees and take a tour around the place. Dhobi Ghat's main clients are hotels, clubs, and neighboring laundries. It is an incredibly amazing place to visit.

8. Eat using your hands: Most people are keen to use forks and knives when they dine at their homes. Eating using your bare hands is not considered hygienic and so it rarely happens.

Well, in India you do not need to struggle with a fork and knife. In local restaurants, it is acceptable to eat using just your right hand. All you're required to do is to trim the fingernails of your right hand and in a sweeping motion, take rice, together with some sauce or dish, and then put it in your mouth.

Some adults, find this technique quite difficult to get master but for children, it is as easy as a-b-c.

9. Special head movement: When you ask an Indian a question to which the response is positive, they answer "yes" as they shake their head as though they're doing a dance using their head.

Anyone who sees this for the first time might get confused because while the response given by mouth is positive, the movement of the head looks like "no." This head movement is very hard to imitate.

The shaking of the head would make you think that the answer given was "no." Some Westerners are really caught unawares and tend to repeat the question, just to be clear.

Again, they get a "yes" response that is accompanied by the "weird" head movement. With time, most foreigners eventually get used to it.

10. Buses and trains loaded with masses of passengers: The trains or buses in India are always crowded with people from all sides and directions. Funny enough, even in all the commotion, everyone still finds their own place and space.

There is no tense atmosphere of urgency or argument. It seems that everyone is sitting together well. I can't quite imagine a similar situation in another country. There would be total chaos.

Let's not forget the enormous luggage that goes on these buses and trains that is beyond what is acceptable.

11. You are not judged: It's not something you see in India. This is something experienced in India. You feel it. I believe that Indians are the least judgmental people on earth.

Westerners usually grow up in a society that judges them, criticizes them. The society always dictates what is right and what is not.

In India, this is very different. The people here are filled with respect and do not judge. The atmosphere here allows you to be what you choose to be and do what you feel is right for you.

12. Affection to small children: When you travel in Europe, you feel a sense of indifference towards the little children and apparently, this is not by chance.

This population sees children as a burden and, therefore, they avoid having many babies (Europe's population is shrinking and getting older) so the kids do not attract much attention.

In Manikaran, kids are a competitive attraction. In the United States, there is a little more affection shown towards the children. However, it's the polite affection which sometimes feels more of "politically correct" behavior.

East Asia has a great affection for children, a lot of attention. A feeling that they love little children.

In India, they take it up a notch higher. We walked around Himachal Pradesh and New Delhi with two small children for a month. Some of the places we visited, we barely made any progress due to the attention given to the children.

Friendly Indian ladies. So many people wanted to hold and hug them. While some visitors may be bothered by this, it was the complete opposite for us- we did not see anything wrong with it.

For us, it was part of the trip, the experience. I personally prefer a society that loves small children. From my point of view, these societies tend to be happier.

13. People: The people of India have good vibes. They smile a lot and always seem happy around visitors. This is a way of showing you that you are welcome and should feel comfortable.

It's not a show-off and neither is it hypocrisy; it's real and genuine behavior. This is something you feel everywhere around you whether it's in local transportation, in the marketplaces, in the parks, or at the tourist spots.

The locals are always smiling and welcoming. Indian people are very warm and welcoming. This is not something you experience every day in the western countries. It's definitely not at the same level.

14. Many Hindu gods: In Hinduism, there are 33 crore (1 crore = 10 million) types of Gods (as per Vedas)

In practice, there is a little less ... The worship of gods in India is more common than in any other religion across the world.

The various Hindu gods are scattered all over the place: they can be in the mountainous roads, in the temples, in houses, at workplaces, on the main roads, etc. You just cannot miss it.

Nandi, the gate guardian deity of Kailasa, the abode of Lord Shiva. The most common gods are Shiva, Vishnu, Kali, Krishna, Ganesha, and their vehicles, the Nandy bull, the Garuda eagle and many more.

15. Cremation: For those who are accustomed to burying their dead in the ground, the sight of burning the dead body is extraordinary and thought-provoking. It concerns a very deep place and cultural habits that are embedded in us.

Everyone understands that the dead person does not feel anything but when they place him in the ground, the process of decomposition of the corpse takes place secretly, deep underground.

Death and life, side by side. During cremation, the fire consumes the body of the dead person before our very eyes. This makes it really difficult to take in and digest. Cremation illustrates the finality of death.

In the Hindu culture, reincarnation is accepted as a part of the cycle of life and death that can continue in a loop unless we find a way of breaking it, after which death becomes more peaceful than Western culture.

INDIAN ANCIENT LAW'S INFLUENCE ON CURRENT LAWS

PART – 1

✍️ Ashwin Vasista

Introduction to Manusmrithi: Manu-Smrithi is a code written by Manu and Brhishpati on Dharma. The term Smrithi means memory in Sanskrit. Therefore, Manusmrithi can be said as a book which codified the rules of Dharma from the memory of Manu. Manusmrithi the code of Manu is referred to as the oldest and largest codified law and this is also regarded as the first codified law in Indian Subcontinent. Manusmrithi has codified the rules of 'Dharma'. Dharma is a comprehensive term for all the righteous conduct of human being. Dharma in turn regulated the rights and duties of an individual in a righteous manner. Fundamentals of Dharma are such as non-violence, Truthfulness, not to acquire illegitimate wealth etc. humanity has to follow the fundamentals of Dharma if humanity needs happiness and harmony between individual and society. At the time when Manusmrithi was codified India was ruled by the Kings and Emperors who were required to rule their kingdom righteously and were also required to follow the principles laid in the Dharma Shastra and Vedas.

Vedas are regarded as the source of dharma and all the 'Smrithi's as part of the Vedas. Veda is supreme and nothing which is inconsistent with the Vedas is to be accepted or that can be acted upon by a person who is follower of Dharma.

The Dharmasya Yoni i.e. the Source of the Law has twenty-four verses and one transitional verse. These verses state what the text considers as the proper and just sources of Law as under:

वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् ।
आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥ ६ ॥

vedo'khilo dharmamūlaṃ smṛtiśīle ca tadvidām |
ācāraścaiva sādḥūnāmātmanastuṣṭireva ca || 6 ||

The entire Veda is the root-source of Dharma; also, the Conscientious Recollection of righteous persons versed in the Veda, the Practice of God (and learned) Men, and their self-satisfaction. (6)

It can also be said that the root of the religion are the Vedas, and then the traditions and customs followed by people who know Vedas, conduct of virtuous people, and what is satisfactory to oneself.

It has been noted that various verses or the explanation given in the smritis including the verse in Manusmrithi are inconsistent with the Vedas. Where there is a conflict between Shruti, Smriti and Purāṇa, there the Vedic commands alone carry authority. And where there is a conflict between Smriti and Purāṇa, there the teaching of Smriti is stronger of the two. Vyāsa Smrithi 1.4.

In this verse of Vyasa Smriti, it makes it clear that in case of any conflict between the Shruti, Smrithi, and Purana then their Vedic command shall alone prevail and shall be the authority. The term Shruti used in the above verse refers to the 4 Vedas. Further the verse discusses about there being conflict between the Smriti and Purana, then Smrithi shall prevail as that being second in command after the 4 Vedas. Manusmrithi further states that one needs to exclude and need not follow any such thing which is not in accordance with the Dharma regardless of that being part of the smriti and puranas.

**परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ ।
धर्मं चाप्यसुखोदरकं लोकसङ्कुष्टमेव च ॥ १७६ ॥**

*parityajedarthakāmau yau syātām dharmavarjitaau |
dharmam cāpyasukhodarkam lokasaṅkruṣṭameva ca || 176 ||*

The meaning of above verse is as under:

He shall avoid such wealth and pleasures as are opposed to righteousness, as also righteousness, if it be conducive to unhappiness, or disapproved by the people. It can also be said as Reject wealth or desire which is contrary to Dharma. Reject all such rules of Dharma which result in unhappiness or discomfort in the public.

The Codified law of Manusmrithi is divided into 12 chapters as under:

1. Creation of Universe	2. Definition of Dharma and Source of Dharma,
3. Celibacy -Studentship -Marriage	4. Mode of life- means of substance and house code of conduct
5. Rules governing food	6. Rules governing forest hermit
7. Rajadharma	8. King's duty relating to administration of justic i. 18 titles of law ii. King and Judge; iii. Persons as Judge; iv. Constitution of Sabha; v. Duty to restore stolen wealth; vi. Creditors means to recover debts; vii. Grounds on which the plaintiff may fail in his suit;
9. Duties of husaband and wife-partition-sonship-impartible estate-gains of learning five major sins-the punishment	10. Rules of conduct
11. Seven proper moods of livelihood -on gift	12. Karma-the acknowledgment of self-the highest means of bliss.

In the present-day legal context, the Constitution is considered to be supreme law of the land and law, rules, regulations which are in inconsistent with the constitution is not required to be followed or such rules, regulations which are made inconsistent do not have any legal sanctitiy. Once can also say that there is an influence of Vedas, Smrithi and Puranas on the present days laws as well and their influence can be noted in various laws which have been enacted by India.

This was a brief inroduction to the Manusmrithi. In the due course of my articles in the next few months I will be analysing how Manusmrithi and Vedas has played an important role in formulation of The Constitution of India and various laws in India, with references to texts in Manusmrithi and Vedas and texts of present prevalent laws. In the next article is shall be dealing with basic aspects of dharm and few of the provisions of the constitution which are similar to that of the various ancient Indian texts.

ನಗೆಹನಿ

ವಾಟರ್ ಫಾಲ್..

ಅಮೇರಿಕಾದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಅಕ್ಕನ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ನಿಕ್ಕಿಗೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ..ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಸುಲಭವೆನಿಸಿತ್ತು..ಒಮ್ಮೆ ಹೀಗೇ ಟಿವಿ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಬೊಂಬೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಟೀಪಾಯ್ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ನೀರಿನ ಜಗ್ ಕೆಳಗೆ ಕಾರ್ಪೆಟ್ಟಿಲೆ ಬಿದ್ದು ನೀರು ಚೆಲ್ಲಾಡಿತು.. ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಅದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಏನು ಮಾಡ್ತಿದೀಯಾ ಪುಟ್ಟಿ ಅಂತ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಬರುವಾಗ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಅಜ್ಜೀ..ವಾಟರ್ ಫಾಲ್. ವಾಟರ್ ಫಾಲ್.. ಅಂದಳು..ಅಕ್ಕ ಟಿವಿ ಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವಾಟರ್ ಫಾಲ್ಸ್ ನೋಡಿದಾಳೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡಳು.. ಆದರೆ ಟಿವಿ ಆಫ್ ಆಗಿತ್ತು.ಎಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಿ ವಾಟರ್ ಫಾಲ್ಸ್ ಅಂದಾಗ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನೀರಿನ ಜಗ್ ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅಕ್ಕ ಹಾಗೂ ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನಗು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ.., ನಿಕ್ಕಿ ಪ್ರ ಕಾರ ನೀರು ಕೆಳಗೆ ಚೆಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ವಾಟರ್ ಫಾಲ್ ಆಗಿತ್ತು..

ಗೆಳತಿ

ಚಿಕ್ಕಿ: ಡಿಂಪಿ ,ನಿನಗೇನಮ್ಮಾ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೀಯಾ..ನೌಕರ್, ಹೆಲ್ಪರ್,ಗಾರ್ಡನರ್, ಇತ್ಯಾದಿ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ , ಡಿಂಪಿ..ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ..ನಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ಕುಕ್ಕರ್ ಅನುಕೂಲ ಕೂಡ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದಾರೆ..

ಚಿಕ್ಕಿ:ಕುಕ್ಕರ್?? ಅದೇನು ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ ಅಲ್ಲ ಬಿಡು..ಕುಕ್ಕರ್ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತೆ.

ಡಿಂಪಿ..ಆ ಕುಕ್ಕರ್ ಅಲ್ಲೇ..ಮನೇಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋಕೆ ಕುಕ್ಕರ್ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಉರಿಂದ ಕರೆಸಿದ್ದಾರೆ..

ಚಿಕ್ಕಿ..🙄

ನಾಲ್ಕು ಬೆಡ್ ರೂಂ ಮನೆ..

ಗೆಳೆಯನ ಹೊಸ ಮನೆಯ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಸಿಂಪಲ್ವಾಗಿ ಕೆಲವೇ ನೆಂಟರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಹೊರಡುವಾಗ ವೆಂಕಯ್ಯ ದೇವಯ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದ: ಮನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ದೇವಯ್ಯ, ಮೂರು ಬೆಡ್ ರೂಂ ಮನೆ ತೋಗೊತೀನೀ ಅಂತ ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೆ ಈಗ ನಾಕು ಬೆಡ್ ರೂಂ ಮನೆ ತೋಗೊಂಡಿದೀಯಾ?

ದೇವಯ್ಯ: ಹೌದು ಕಣಪ್ಪಾ..ನಾನೂ ಹಾಗೇ ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ.. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ,ನಮಗೆ, ಗೆಸ್ತ್ ಗೆ ಅಂತ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಮೂರು ರೂಂ ಮನೆ ಅಂತ ಆಗಿತ್ತು.

.ವೆಂಕಯ್ಯ..ಹೂಂ. ಸರಿಯಾಗೇ ಇತ್ತಲ್ಲ..ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕನೇ

ರೂಂ?

ದೇವಯ್ಯ:ಈಗ ಕೊರೋನಾ ಕಾಲ ಅಲ್ಲಾ?ನಾಲ್ಕನೇದು ಮನೇಲೇ ಕ್ವಾರಂಟೈನ್ ರೂಂ.ವಿತ್ ಅಟಾಚೆಡ್ ಬಾತ್ ರೂಮ್...🚿

ವೆಂಕಯ್ಯ:💡☀️,

ಡಯಟ್..

ಆಮನಿ::ಏನು ಮಹತಿ? ಇಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ಆಗಿದ್ದೀರಾ?ಏನು ಲಾಕ್ ಡೌನ್ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಡಯಟ್ ಮಾಡ್ತಿದೀರಾ?

ಮಹತಿ:: ಹೌದು..ಆದ್ರೆ ನಾನಲ್ಲ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡ್ತಿದಾರೆ

ಆಮನಿ..ಮತ್ತೇ. ನೀವೂ...???

ಮಹತಿ: ಮಕ್ಕಳು ವರ್ಕ್ ಫ್ರಮ್ ಹೋಂ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಕೆಲಸ, ಅವರಿಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಣ್ಣಿನ ಜೂಸ್ ಮತ್ತು ತಾಜಾ ಹಸಿ ತರಕಾರಿ,ಸೊಪ್ಪು, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಒರೆಸಿ,ಒದಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೈರಾಣಾಗಿ ನಾನೇ ಡಯಟ್ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ಆಗಿದೀನಿ..

ಆಮನಿ:🙄

• ಸುಮನಾ.

ನಮ್ಮ ಪರಿವಾರದ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು

ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿ, ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್

ನಮ್ಮ ಪರಿವಾರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದರೆ, ಸದಸ್ಯರೂ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಎಲ್ಲಾ ವಹಿವಾಟುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಂಟರೂ, ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಮ್ಮದೇ ಎಂದು ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ತಾವೇ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ.

ನಮ್ಮೊಡನೆ ಹಲವಾರು ಈ ಬಗೆಯ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಆಮೇಲೆ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದು, ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಒಂದು ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ. ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು “ಮೈಸೂರಿನವರಾಗಿದ್ದು”, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಸೋಜಿಗವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

“ಏನ್ ಮಾರಾಯ, ನೀನ್ ಕುಂದಾಪುರದವನಾಗಿದ್ದು, ಈಗ್ ಇಂಗೆ ಮೈಸೂರವರಂಗೆ ಆಡ್ಡಿಯಲ್ಲ?”, ಎಂದು ಕೇಳಿದವರಿಗೆ “ಹೌದು, ನಾನು ಮೈಸೂರಿನವನೇ” ಅನ್ನುವ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು.

ಒಂದು ಬಾರಿ ಯಾರೋ ಹೊರಗಿನವರು ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, “ಸ್ವಾಮೀ, ಹಾಗೆ ನೀವು ಮಾತನಾಡುವುದಿದ್ದರೆ, ನೀವಿಲ್ಲದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಅಟ್ಟಿದ ದಿಟ್ಟಿಯರನ್ನೂ ನಾವು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ.

“ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಂದಿ, ನೆಚ್ಚುವ ಮಂದಿ, ಈಗಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುವವರಿಗೆ, ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಒಂದು ಅಪವಾದ.

ಈಗ ಮಾರ್ಚ್ 24 ರಿಂದ, ನಡೆದಿರುವ “ಬೀಗ ಹಾಕು” ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾರೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗದಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, ಸಂಸ್ಥೆಯ ಕಾವಲಾಗಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಿವಿನಾಯಕನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಉಣಬಡಿಸಿ, ಹೊರಗಿನ “ಸೋಂಕು” ಒಳಬರದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂದಿರುವ ಈ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು. ಮೇ ತಿಂಗಳ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆಬಂದು ತಾರಸಿಯಿಂದ ನೀರು ಸೋರಿ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಹನಿಯಲು ಮೊದಲಾದಾಗ, ತಾವೇ ಕೂರುವ ತಾಣಗಳಿಗೆ ಹೊದಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊದಿಸಿ, ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಂದ ವಾಟರ್‌ಪ್ರೂಫ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಂದು, ಎರಡು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಅದನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡಿ, ನೀರಿನ ಸೋರಿಕೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದು ಈ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ತನ” ದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಗೋರೆಗಾಂವ್, ಮುಲುಂಡ್ ನಿಂದ ಒಂದು ಇಗ್ಗಾಲಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ, ಈ “ಬೀಗ ಹಾಕಿದ” ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿಗೆ ಬಂದು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗೊಂಡ ಇವರು “ನಮ್ಮವರು”.

ಪ್ರತಿ ಹೊತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಭಟ್ಟರು, ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲದೆ ಮಲಗಿದಾಗ, ತಾವೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಊಟ ಹಾಕಿ ಸಿದ್ದಿ ವಿನಾಯಕನ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಭಟ್ಟರಿಗೆ 10 ದಿನಗಳ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿದವರು ಈ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು.

“ನೇಸರು ತಿಂಗಳೋಲೆ” 1983 ರಿಂದ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಹೊರಬರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ “ಬೀಗ ಹಾಕಿದ” ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗುವುದೆಂತು?

“ಏನೂ ಕಾತರ ಪಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಟೈಪ್ ಮಾಡಿ, ನೇಸರುವಿನ ಪುಟಗಳನ್ನೂ ಅಂದಾಗಿಸಿ, ಈ ಮೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹುಡುಗಿ ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಳು.

“ಅಲ್ಲಪ್ಪಾ, ಅದೇನೋ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಯವರು ಬರುತ್ತಾರಂತೆ, ಏನದು?”

“ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ ಸಾರ್, ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ”.

“ಆ ಲಿಫ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವವರು, ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ಮಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾರಲ್ಲಪ್ಪಾ”

“ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ಸಾರ್, ನಾವೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒಳಗೆ ತಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ”.

ಹೀಗೆ “ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ಸಾರ್” ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಪರಿವಾರದ ನಾಡಗೀತೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಪರಿವಾರವಾಗಿ ಇತ್ತಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ, ಆ ಶ್ರೀ ಗೌರಿಗೆ, ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಿವಿನಾಯಕನಿಗೆ ನಾವು ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತೇವೆ. ಅಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಈ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳಿಗೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಿವಿನಾಯಕನ ಪೂಜೆ ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಅವನೇ ಇಲ್ಲಿಯ ದಾರಿ ತೋರುವವನು. ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ, ಹೂವು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ದೊರಕದಿದ್ದರೂ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಬೋಗನ್ ವಿಲ್ಲಾ ಹೂವುಗಳನ್ನೇ ತಂದು ಪೂಜೆ

ಮಾಡಿದಾಗ, ನಮ್ಮ ಗಣೇಶನಿಗೆ ಕೇವಲ ಮಂತ್ರಪೂಜೆ ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಹಾಡಿನ ಪೂಜೆ ಆಗಲೇ ಬೇಕು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಆರತಿ ಮಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಸದಸ್ಯ ಪದ್ಮನಾಭ ಶೆಟ್ಟಿಯವರ ಹಾಡು ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಮಾತ್ರ, ಗಣೇಶ ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ, ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಸವಿದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಾರೈಸುತ್ತಾನೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಭಾಗ್ಯವನ್ನಿತ್ತ, ಆ ಗಣೇಶನ ತಾಯಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಾವು ಬೀಳುತ್ತೇವೆ.

- ಕಾಯೌ ಶ್ರೀ ಗೌರಿ ಕರುಣಾಲಹರಿ -

- ತೋಯಜಾಕ್ಷಿ ಶಂಕರೀ ಈಶ್ವರಿ -

ಮಧುಸೂದನ್ ಬಿ. ಕೆ: ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ 1964 ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು, ಅಲ್ಲಿಯೇ Ramnarayan Chellaram College

ನಲ್ಲಿ B.Com ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ ಮುಂಬಯಿಗೆ 1991 ರಲ್ಲಿ ಬಂದರು. ಇವರ ತಂದೆ, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅಡ್ವೋಕೇಟ್ ಆಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟರಂಗ ಅಯ್ಯಂಗಾರರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲು ಫೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ Bhatnagar & co. ಯಲ್ಲಿ Office Assistant ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀ ಸುದರ್ಶನ್, ವೆಂಕಟರಂಗ ಅಯ್ಯಂಗಾರರ ಮೊಮ್ಮಗ, ಇವರನ್ನು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿಗೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ ಮೇರೆಗೆ, ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎ. ಎನ್. ಪ್ರಸಾದ್‌ರವರು 1994 ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ Office Assistant ಆಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು.

ಆಗ ತಾನೆ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡದ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇದರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮತ್ತು ವರದಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದು ಗವರ್ನರ್ ಶ್ರೀ ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರ್ ಅವರು ಅಡಿಟೋರಿಯಂನ ಉದ್ಘಾಟನೆ ಮಾಡಿದ ದಿನದಿಂದ ಇವರನ್ನು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರುಭಾರಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಅಡಿಟೋರಿಯಂ ಬುಕಿಂಗ್, ಅರಸಿ ಬರುವ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಇವರು ನಿಸ್ಪೃಹವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರು ಮುಂಚೂಣಿಯ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಉದಯ ಪೂಜಾರಿ: ಇವರು ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಅಲ್ಲಾಡಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ 1967 ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ S.S.L.C. ಮುಗಿಸಿ, 1987

ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಧಾಕರ ಪೂಜಾರಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ರತ್ನಾಕರ ಪೂಜಾರಿಯವರ ಪರಿಚಯದ ಮೇಲೆ 1987 ರಲ್ಲಿಯೇ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು, Guru Nanak College ನಲ್ಲಿ ಓದಿದರು. ನಂತರ B.Com ಕೂಡಾ ಮುಗಿಸಿದರು. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ Accounts clerk ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ನಂತರ 1994 ರಲ್ಲಿ NKES ನಲ್ಲಿ clerk ಆಗಿ ನೇಮಕಗೊಂಡರು. ಇಂದಿಗೂ ಕೂಡ ಇವರು ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ Part time ಆಗಿ ಎಲ್ಲಾ accounts ಅನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉದಯ ಎಂದರೆ “ನೆಚ್ಚಿಕೆ” ಎಂದೇ ಹೆಸರು. ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು, ತಿಳಿಸಬಾರದು, ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯೇ ನನ್ನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಎಂದೇ ತಿಳಿದಿರುವ ಇವರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಶೀಲಾ ಕುಂದರ್: ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಕೂಡ, ಬೆಳೆದಿದ್ದು ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿ. ಡೊಂಬಿವಲಿಯ ಮಂಜುನಾಥ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಇವರು, ಕುಂದಾಪುರದ ಭಂಡಾರ್ಕರ್ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಇನ್ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಸೈನ್ಸ್ ಕೂಡ ಮಾಡಿದರು. ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಆದರೆ ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅದು ನೆರವೇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಖಾಸಗಿ ಕಂಪೆನಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಜೂನ್ 2006 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಫೀಸ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಆಗಿ ಸೇರಿದರು.

ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದರೂ ಅಣಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಈ ತಾಯಿ, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ಗೆ ಒಂದು ಕೊಡುಗೆ. ಥಿಯೇಟರ್ ಬುಕಿಂಗ್ ಮಾಡುವ ಮಂದಿಗಳಿಂದ, ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ನೆರವೇರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹಾಗೂ ಬಂದ ಹಣದ ವಹಿವಾಟು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಈಕೆಯೇ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿರುವುದು.

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಮುಖವಾಣಿಯಾದ “ನೇಸರು” ಈಕೆಯ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಣಿಯಾಗಿ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಈಕೆಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ “ಬೀಗ ಹಾಕಿದ” ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ “ನೇಸರು” ಮುದ್ರಣವಿಲ್ಲದೆ

ಹೊರಬರುವುದೇ? ನೇಸರು ಮುಳುಗಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತಾನೋ? ಮತ್ತೆ ಕತ್ತಲೆ ಆವರಿಸುತ್ತದೆಯೇ?

“ಇಲ್ಲ ಸಾರ್, ನಾನಿದ್ದೇನೆ. ಮನೆಯಿಂದಲೇ ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಣಿ ಮಾಡಿ, ಪೇಜ್ ಸೆಟ್ ಮಾಡಿ ಈ ಮೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವೇನೂ ತೊಂದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ” ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟ ಈ ತಾಯಿ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೊತ್ತದ್ದರಿಂದ ಈ ನೇಸರು ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕೈ ಸೇರುತ್ತಿದೆ.

ಸಿದ್ಧಿವಿನಾಯಕ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ಗೆ ಇತ್ತ ವರಗಳಲ್ಲಿ ಈ ತಾಯಿಯೂ ಒಬ್ಬಳು. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ನಾಟಕ ತಂಡಗಳು ಹೊರ ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ತಾನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನೂ ಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಉಮೇಶ ದೇವಾಡಿಗ: ಈ ಯುವಕ ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಉಪ್ಪಂದದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದವರು. ಆಟೋಮೊಬೈಲ್ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರೂ ಆ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ನ ಫೀ ತುಂಬಲು ಆಗದೆ ಬಿ.ಕಾಂ ಗೆ ಸೇರಲು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಈ ಪದವಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ತಂದೆ ತಾಯಿಯವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಭರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಾನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದುವೆ ಎಂಬ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಅವರ ಸೋದರತ್ತೆಯ ಜೊತೆ ಮುಂಬೈಗೆ 2007 ರಲ್ಲಿ ಬಂದಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರತ್ತೆ ಸೇಂಟ್ಸ್ ಕ್ಲೇವಿಯರ್ ಸಂಜೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ದಿನದಲ್ಲಿ GIC ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ. 2008 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬಿ.ಕಾಂ. ಮಾಡಿದರು. ಇವರಿಗೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟ. ತನ್ನ ಊರಿನ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ. ಇವರು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧ.

- “ಇವತ್ತು ಲೈಬ್ರರಿ ಕೆಲಸ ಇದೆಯಲ್ಲಾ?”
- “ನಾನು ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾರ್”
- “ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಈ ಮೇಲ್ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲಾ?”
- “ನಾನು ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾರ್”
- “ಅಯ್ಯೋ, ಮಳೆ ಬಂದು ಸೂರು ಸೋರಿದೆಯಲ್ಲ?”
- “ನಾನು ಅದನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾರ್”
- “ಅಡುಗೆಯವರು ಇವತ್ತು ಮೈ ಸರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಲ್ಲಾ?”
- “ನಾನು ಅಡುಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾರ್”
- “ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸ್ತೀಯೇನು?”
- “ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾರ್”

ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಶ್ರೀಧರ ದೇವಾಡಿಗ: ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಖಂಬದಕೋಣೆ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯ 48 ಜನರುಳ್ಳ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ 01.06.1984 ರಲ್ಲಿ ತಂದೆ ನಾಗ ದೇವಾಡಿಗ, ತಾಯಿ ನಾಗಮ್ಮ ದೇವಾಡಿಗರಿಗೆ 4ನೆಯ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು ಬಡತನದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, 1999 ರಲ್ಲಿ ದೂರದ ಊರಾದ ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದರು.

ಟಾಟಾ ಹಾಸ್ಪಿಟಲ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ದಿನದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮೊದಲು ಸೇರಿ, ರಾತ್ರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕನ್ನಡ ಪ್ರೊಗ್ರೆಸಿವ್ ನೈಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್, ಪರೇಲ್ ನಲ್ಲಿ 10ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಮನೆಯ ಹಣದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸಿ, KEM ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒಗ್ಗದಿದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೆ ತಿಳಿದವರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು.

ಮೊದಲು 2000 ರಿಂದ 2003 ರವರೆಗೆ ಆಫೀಸ್ ಪ್ರಾಂಟ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇವರ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ ಥಿಯೇಟರ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು.

ಕಲಿಯುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಮತ್ತು ಈ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಥೆ ನನ್ನದೇ ಎಂಬುದರಿಂದ ಥಿಯೇಟರ್‌ನ ಎಲ್ಲಾ ತಾಂತ್ರಿಕ operations ಮತ್ತು maintenance ನಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿದ ಕೈಯಾದರು. ಇಂದು ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಎಲ್ಲಾ

ಸಭಾಗಾರಗಳ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಆಗಿ ಇವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದ್ದಾರೆ.

ತಮ್ಮ 16 ವರ್ಷದಿಂದ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದ ಇವರಿಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಒಂದು ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ, ಮನೆಯಾಗಿದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ “ಬೀಗ ಹಾಕಿದ” ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ನೋಡಿಕೊಂಡ ಇವರು ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಧಾಮಸ್ ರೈಮಂಡ್ ಗೋನ್ಸಲ್ವಿಸ್: ಇವರು ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಅಚ್ಚು ಕನ್ನಡ ನೆಲ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ Basek Mission School ನಲ್ಲಿ. ತಂದೆಯವರು KSRTC ವರ್ಕ್‌ಶಾಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ಸ್ವಂತದ ಗರಾಜ್ ಕೂಡ ಇದ್ದಿದ್ದರಿಂದ, ಶಾಲೆ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಬಸ್-ಕಾರ್‌ಗಳ ರಿಪೇರಿ ಕೆಲಸವೂ ಕೂಡ ಇವರು ಮಾಡಲು ಕಲಿತರು. ತಂದೆಯವರು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಿದ ಮೆಕಾನಿಕಲ್ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಇವರಿಗೆ ಕರಗತವಾಯಿತು.

ನಂತರ 1994 ರಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದು, ನವಿ ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿರುವ ದಿಲೀಪ್ ಮಡ್ಡೈಕರ್ ಅವರ ಥಿಯೇಟರ್ ಕಂಪೆನಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಇವರು Light, Sound operations ಮತ್ತು Maintenance ಕಲಿತರು ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಹಳ ಥಿಯೇಟರ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ Maintenance ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 2012 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಥಿಯೇಟರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸೇರಿ ಅಂದಿನಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಲೈಟಿಂಗ್, ಸೌಂಡ್ ಮತ್ತು ರಂಗಸಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಇವರಿಗೆ ಕರಗತವಾಗಿದೆ.

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಿವಿನಾಯಕನ ಓಲಗದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಪಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ತಾವರೆಗಳು, ಮುಂದೆ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿರುವ ನವಿಲುಗಳು ಇವರೇ ಮಾಡಿದ್ದು.

ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಹಿಂದಾಗದ ಇವರು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಮಳೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ದೂರದ ಕಲ್ಯಾಣ್ ನಿಂದ ಇಗ್ಗಾಲಿಯಿಂದ ಬಂದು, ಮುಲುಂಡ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಮ್ಯಾನೇಜರ್‌ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ತಾರಸಿಯ ದುರಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು.

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ನಾಟಕ ತಂಡ ಪರಲೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ತಾನೂ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ರಂಗಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೂ ಕೂಡ ಇವರೇ. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ನರೇಶ ವಡ್ಡೆಬೋಯ್: 1988 ರಲ್ಲಿ ತೆಲಂಗಾಣದ ನಲಗೊಂಡ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮಂಗಳಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು 10ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ, ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದರು. ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಕಾಲ ಇದ್ದು, ನಂತರ 2009 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸೇರಿದರು. ಅಡಿಟೋರಿಯಂನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ITI Electrician Engineering Certificate Course ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಇವರು ಎಲ್ಲರೊಡನೆಯೂ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಇದ್ದು, ಬಂದ ಕಲಾಕಾರರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ರಂಗ ಸಜ್ಜಿಕೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯದ ಇವರು ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ವಾಜೀದ್ ಉಸ್ತಾನ್ ಶೇಖ್: 1984 ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಓದಿ 9th ಪಾಸಾದರು. ಬಡತನದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಇವರು, ಎರಡು ಮೂರು ಕಡೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ದುರಸ್ತಿಯವರ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿತರು. 2009 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಕಲೆಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ಭಾಗಿಯಾಗಿ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಡಿಟೋರಿಯಂಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇವರು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತನಾಡದೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇತರರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಮಾಡುವ ಕಲೆಯನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ರಾಘವೇಂದ್ರ ಹೆಗ್ಡೆ: ಶ್ರೀಮತಿ ಜಲಜ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ಮಹಾಬಲ ಹೆಗ್ಡೆಯವರ ಪುತ್ರರಾದ ಇವರು ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಹೆಂಗವಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ 1983 ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, 8ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅಮವಾಸೆಬೈಲು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ಮುಂಬಯಿಗೆ 1998 ರಲ್ಲಿ ಬಂದರು. ಮೊದಲು ಟಾಟಾ ಮೆಮೋರಿಯಲ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ಲೀನರ್ ಆಗಿ, ರಾತ್ರಿ ಕನ್ನಡ ಕನ್ನಡ ಪ್ರೊಗ್ರೆಸಿವ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ S.S.L.C ಓದಿ ಅನಂತರ ಖಾಲ್ಸಾ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಪ್ಲೈಯರ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ 2002 ರಲ್ಲಿ Kotak Securities Canteen ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. 2002 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಬಾಯ್ ಆಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಹೊಸ ಅಡಿಟೋರಿಯಂ ನ Caterin Service ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಇವರಿಗೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಇವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ Businessman ಆಗುವ ಆಕ್ಷಾಂಕ್ಷೆ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿ. ಇವರ ಅಡುಗೆ, ಊಟವನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೆ ಬಡಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೂ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು. ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ನೋಟಗಾರರಿಗೆ, ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಉಣಬಡಿಸಿ ಶಹಭಾಸ್ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕರೋನಾ ವೈರಸ್‌ನ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದು, ಎಲ್ಲರ ಊಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಯ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಪಾಪಾ ನಿತ್ಯಾನಂದ ದೇವೇಂದ್ರ (ಬಬ್ಲಿ): ಮಾತನಾಡುವುದು ತಮಿಳಾದರೂ, ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲೇ. ಮದುವೆಯಾದ ಸ್ವಲ್ಪ ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ಗಂಡ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಇವರೇ ಹೊರಬೇಕಾಯಿತು. 2010 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ್ನು ಚೊಕ್ಕಟಗೊಳಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರು. ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದು, ಮೂರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದೆ. ಸೊಂಟದ ನೋವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಇವರೂ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಹೇಮಾ ಗೋವಿಂದ ನಾಯ್ಡು: ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ನಗ್ರೀ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು 7ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕಲಿತು, ನಂತರ ಮದುವೆಯಾಗಿ 1993 ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದರು. ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಒಬ್ಬರದೇ ಆದಾಯ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. 2010 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಚೊಕ್ಕಟದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿ ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ನಗುಮುಖದಿಂದ ಇರುವ ಇವರು ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೂ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಇವರೂ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಸರಸ್ವತಿ ದೇವೇಂದ್ರ: ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಬೆಳೆದಿದ್ದು ಮುಂಬೈಯಲ್ಲೇ. ಗಂಡ ಬೇಗ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ, ಮೂವರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇವರದೇ ಆಯಿತು. 2015 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸೇರಿದ ಇವರು, ದೇವರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಂಗಬಲವನ್ನು ಈಯದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಯಾವ ದೂರಿಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಜೀವನದ ಗುರಿ. ಅವರು ದಡ ದಾಟಿದರೆ ತನ್ನ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು ಎನ್ನುವರು ಈ ತಾಯಿ. ಇವರೂ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ನಾರಾಯಣ್ ಭಟ್: ಒರಿಸ್ಸಾದ ಭದ್ರಕ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬರಡೆಶೊರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ 9ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಓದಿದ ಇವರು ಎರಡು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ. ಮಗ L&T ಯಲ್ಲಿ Supervisor ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಗಳು ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. 1993 ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದು Hotel Poornima ದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. 2014 ರಿಂದ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಡಿಗಿಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ Lockdown ನಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಪುರೋಹಿತ ಸುರೇಶ್ ಅವರು ಬರಲಾಗದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಿವಿನಾಯಕನ ಪೂಜೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಇವರದೇ ಆಗಿದೆ. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ರಂಜಿತ್ ಮುಖಿಯಾ: ಬಿಹಾರಿನ ಮಧುಬನಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶಾಮ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಕಡುಬಡತನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ 2009 ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಸೇರಿದರು. ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮದುವೆ ಆಗಿ ಒಂದು ಮಗುವಿದೆ. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಇವರ ಕನಸು, ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡುವುದು. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಮಹಮ್ಮದ್ ರಫೀಕ್: ಉತ್ತರಭಾರತದ ಬಸ್ಸಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇವರು 2003 ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದರು. ಹಲವಾರು ಕಡೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ನಂತರ 2016 ರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದರೂ ನಿಲ್ಲುವ ಇವರ ಕನಸು, ಸ್ವಂತ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಮದುವೆಯಾಗುವುದು. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಮಹಮ್ಮದ್ ರಾಜಾ: ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ 8ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ. ಎರಡು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ. ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಮುಂಬೈಗೆ 2019 ರಲ್ಲಿ ಬಂದ ಇವರು, ಅಂದಿನಿಂದ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಕನಸು. ಇವರೂ ನಮ್ಮವರು. ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಾಳು.

ಕಳೆದ ದೀಪಾವಳಿಯಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ತೊಂದರೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ಶಾರ್ವರಿ ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಂತೂ ಅದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು **CAA** ವಿರುದ್ಧ ಶಾಹೀನ್‌ಬಾಗ್ ಗದ್ದಲ ಆಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಹಿಂದೂ - ಮುಸ್ಲಿಂ ಕೋಲಾಹಲ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಿತು. ನಂತರ ಈ ಕರೋನಾ ವಿಷಾಣು ಹೊರಗಿಂದ ಬಂದು ಹರಡಿತು.

ಎರಡೂ ಕಡೆಯಿಂದ ಎರಡು ಸುಂಟರಗಾಳಿಗಳು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಂದವು.

ಕಾಶ್ಮೀರದಿಂದ ಗುಜರಾತ್‌ನವರೆಗೆ ಎಂಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಭೂಕಂಪ ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾದವು.

ಇದು ಸಾಲದು ಎನ್ನದಾಗಿ, ಚೀನಿಯರು ನಮ್ಮ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಬಳಿಸಲು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ, ನಮ್ಮ 22 ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ 40 ಜನಗಳನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಿದರು.

ಆದರೆ “ತಾಳಿದವನು ಬಾಳಿಯಾನು” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಬೇಕು. ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರೇ ನಮಗೆ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿ, ಹೊರಗಿನವರನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದ್ದುದು ಪೃಥ್ವೀರಾಜ ಚೌಹಾನನ ಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದಿದೆ.

ಹಿಮಾಲಯ ಬೆಟ್ಟಗಳು ನಮಗೆ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಗೋಡೆಯಿಂದ ಏನೂ ಫಲವಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಗೋಡೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ.

ಜೈ ಹಿಂದ್

ಜೋನ್ ಮೆಕ್‌ಲಾಯ್ಡ್ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಊರಿನಿಂದ ವ್ಯಾಂಕೋವರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿರುವವಳು. ಕೆನಡಾದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ನಾಟಕಗಳಾದ ಅವಳ Jewel, Toronto, Mississippi ಹಲವಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಪ್ರದರ್ಶನಗೊಂಡಿದೆ. ಫ್ರೆಂಚ್, ಡೇನಿಶ್, ಸ್ವೀಡಿಶ್ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಗೊಂಡಿವೆ. ಅವಳು ಗೆಳೆಯನೊಂದಿಗೆ ಉತ್ತರ ವ್ಯಾಂಕೋವರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಿವೆ. ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಸಾಮಾನು ಲೋಡ್ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವನು ಕಾವ್ಯ ಪ್ರೇಮಿ. ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಜೋನ್‌ಳ ತಾಯಿಗೆ 80 ವರ್ಷ. ಅವಳು ಒಬ್ಬಳೇ ಋಷಿಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಅಂದು ಜೋನ್ ನನ್ನನ್ನು ಗ್ರೌಸ್ ಮೌಂಟನ್ ಮತ್ತು ಲಿನ್ ಕ್ಯಾನ್ಯನ್ ಪಾರ್ಕುಗಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಕೇಬಲ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹಿಮಕವಿದ ಆ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಓಡಾಡುವುದು ಅದ್ಭುತ ಅನುಭವ. ಅಲ್ಲೇ ಕಪ್ಪು ಕುದುರೆಗಾಡಿ ಸವಾರಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸ್ಕೇಟಿಂಗ್ ಕಲಿಯುವ ಹುಡುಗರ ಗಲಾಟೆ. ಸುಂದರ ಗಾಜಿನ ಮನೆಯಂತಿದ್ದ ರೆಸ್ಟೋರಂಟ್ ಒಂದರಲ್ಲಿ ವೈನ್ ಮತ್ತು ಊಟ.

ಲಿನ್ ಕ್ಯಾನ್ಯನ್ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ದಟ್ಟ ಅರಣ್ಯ. ಮಧ್ಯ ಆಳವಾದ ಕೊರಕಲಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಯುವ ನದಿ. ಅದನ್ನು ದಾಟಲು ಹಗ್ಗದ ಸೇತುವೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ನಡೆದು ಹೋದರೆ ಅದ್ಭುತವಾದೊಂದು ಜಲಪಾತ. ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಭೋರ್ಗರೆದು ಬಂದು ನೂರಾರು ಅಡಿ ಆಳಕ್ಕೆ ಧುಮುಕುವ ನೀರು. ಸುತ್ತುವರಿದ ವಿಚಿತ್ರ ಕತ್ತಲು. ವಿಹರಿಸಲು ಬರುವವರು. ಪಕ್ಷಿ ವೀಕ್ಷಿಸುವವರು. ಪ್ರಣಯಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ.

ಲಿನ್ ಕ್ಯಾನ್ಯನ್ ಪಾರ್ಕಿನ ಜಲಪಾತವೆಂದರೆ ಹದಿ ಹರೆಯದವರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಆಕರ್ಷಣೆ. ಪಾರ್ಕಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜುವುದು, ಧುಮುಕುವುದು ಅಪಾಯಕರವೆಂಬ ಫಲಕಗಳು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿವೆ, ಅಲ್ಲಿ ಮಡಿದವರ ಹೆಸರು, ವಿವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಗಳಿವೆ. ಆದರೆ, ಈ ಹರೆಯದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ಧುಮುಕಿ, ಈಜುವ ಸೆಳೆತ. ಧುಮುಕಿ ಉಳಿದವರು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ.

ಕಾದು, ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಗೆ ಮರಳದಿರುವಾಗ ಹುಡುಕಿ ಬಂದು ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಮರದಡಿ ಮಡಿಚಿಟ್ಟ ಗುಲಾಬಿ, ನೀಲಿ ವಿಂಡ್ ಚೀಟರ್‌ಗಳು, ನಿಯಾನ್ ಬೂಟುಗಳು, ಬ್ಯಾಕ್ ಪ್ಯಾಕುಗಳು. ಅದರಿಂದ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ “smile” ಎನ್ನುವ ಬರಹ ಗೊತ್ತೆ ಮಗ್ಗುಗಳು ಮಾತ್ರ.

ಸ್ಯಾನ್ಸ್ಲಿ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲೊಂದು ದಿನ

400 ಹೆಕ್ಟೇರ್ ಪ್ರದೇಶ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ಯಾನ್ಸ್ಲಿ ಪಾರ್ಕ್ ಕೆನಡಾದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಬೃಹತ್ ಮರಗಳು, ಹೂಗಿಡಗಳು, ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಹಸಿರು ಗುಡ್ಡಗಳು, ಈಜುಕೊಳಗಳು, ಕಲಾಪ್ರದರ್ಶನಗಳು, ಜೊತೆಗೆ ಬೀಚುಗಳು. ಪಾರ್ಕನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದ 10 ಕಿ.ಮೀ. ಉದ್ದದ ಗೋಡೆ ಸಮುದ್ರದುದ್ದಕ್ಕೂ ಹಾದುಕೊಂಡಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವರಿಗೆ, ಸೈಕಲ್ ಸವಾರರಿಗೆ ಹಬ್ಬ. ಅಲ್ಲದೆ, ಇಲ್ಲಿಂದ ವ್ಯಾಂಕೋವರ್ ಡೌನ್‌ಟೌನಿನ ಸುಂದ್ರ ದೃಶ್ಯಗಳೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಟೋಟೆಮ್ ಕಂಬಗಳ ಸಂಗ್ರಹವೂ ಒಂದು. ಕೆನಡಾದ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕುರುಹಾಗಿ ಇವುಗಳು ನಿಂತಿವೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಡೆಡ್‌ಮನ್ಸ್ ಐಲೆಂಡ್, ಹಿಂದೆ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು ತಾವು ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದಾಗ ಗೆದ್ದು ತಂದ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಇಡಲು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳವೆಂದು ಪ್ರತೀತಿ. ನಂತರ, ಇದನ್ನು ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಚೀನಿಯರು ಸಮಾಧಿ ಸ್ಥಳವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಣಿಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಕೂಡ ತುಂಬಾ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿದೆ. ಆ ಹಸಿರು ತುಂಬಿದ ತೋಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ದಣಿದಾಗ, ಆಯಾಸ ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ರೆಸ್ಪೂರಾ ಇದೆ. ನಡುನಡುವೆ ಪಾರ್ಪರ್‌ಕಾರ್ನ್ ಗಾಡಿಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಊರಿನ ನಡುವೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ತೋಟ ವ್ಯಾಂಕೋವರ್‌ಗೇ ಕಲಶಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದವರು ಅಲ್ಲೇ ಪರಿಚಯವಾದ ಆಶಾ ಎಂಬ ಭಾರತೀಯರು. 20 ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ ವ್ಯಾಂಕೋವರ್‌ನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಈಕೆ ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ವಕೀಲರು. ಈಕೆಗೆ ಸಂಗೀತದ ಹುಚ್ಚು ಬಹಳ. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯುವುದಲ್ಲದೆ, ಗಜಲ್ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲೂ ತುಂಬಾ ಆಸೆ.

ಇವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಾಡಲು ಸ್ಯಾನ್ಸ್ಲಿ ಪಾರ್ಕ್ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ಥಳ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವರೊಂದಿಗೆ ದಿನವಿಡೀ ಅಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದಾಗ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮರ, ಗಿಡ, ದೃಶ್ಯದ ವಿವರಣೆ ಹೃದ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರು. ನಡುನಡುವೆ ಸುಂದರ ಕಪ್ಪು ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಎದುರಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪೋಲಿಸರೂ, ಆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಯುಗದ ನೆನಪು ಮಾಡಿದರು.

“ಗೀತಾ” ನಾವು ಯಾವಾಗ ಅಭ್ಯಾಸಿಸಬೇಕು

ಸ್ವಾಮಿ ಯೋಗಾನಂದ (ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಿಂದ ಅನುವಾದ)

ಗೀತೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಸ ಮಹರ್ಷಿ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯ “ಜಯ”ದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ. ಗೀತೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ತನ್ನ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೊರೆದು ಖಿನ್ನವಾಗಿ ಕುಳಿತ ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವಂತೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದ.

ಮಾನವ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಅಂದರೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಾಲಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಇದರ ತತ್ವಾರ್ಥ. “ಧರ್ಮ” ವೆಂದರೆ ನಾವು ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ “ಧಾರಣ” ಮಾಡಿರುತ್ತಿವೋ ಅದೇ ಧರ್ಮ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತೇ ಹೊತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಹೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನೂ ಕೂಡ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. “ತನ್ನ ಪರಿವಾರವನ್ನು ಎಂತಾದರೂ ಕಾಪಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಅವನು ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ತನ್ನ “ಕ್ಷೇತ್ರ”ವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರವನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆದು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಾಣುವ “ನೀತಿ”ಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಎಲ್ಲರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಗಳನ್ನು ತುಳಿದು ನಡೆದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಸಲ್ಲುವುದು ಒಂದೇ ತಾಣದಲ್ಲಿ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನ “ವಿರಾಟಸ್ವರೂಪ” ವನ್ನು ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮ / ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬಯಸದೆ ಮುನ್ನಡೆಯುವುದೇ ಗೀತೋಪದೇಶದ ಮುಖ್ಯ ತಿರುಳು.

“ಕರ್ಮಣ್ಯೇವ ಅಧಿಕಾರಸ್ತೇ

ಮಾ ಫಲೇಷು ಕದಾಚನ”

ಸಾಂಖ್ಯ, ಯೋಗ, ಭಕ್ತಿ ಸಾರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಈ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ತಿರುಳು ಇರುವುದರಿಂದ, ಇದೊಂದೇ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ, ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ವೇದಾಂತ ಸಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ದಾರಿ ಎಂತಿರಬೇಕು? ಗುರಿ ಯಾವುದು? ಇದನ್ನು ನಾವು ಮುಂಚೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಈಗ ನನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ, 60-65 ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು, “ನನಗೆ ಗೀತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ “ಈ ಗೀತೆಯಿಂದ ನೀವೇನು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ” ಎಂದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರುವ ಉತ್ತರ “ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಬೇಕು” ಎಂದೇ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷವೆಂದರೇನು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ವಿವೇಚನೆಯೂ ಇವರು ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. “ಕರ್ಮವೇ ಜೀವನ” ಎಂದಾದರೆ, “ನಾವು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಫಲವನ್ನು ಕೇವಲ ಗೀತೆಯನ್ನು ಓದುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಕಳೆಯಬಹುದು”.

ನಾವು ಗೀತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ಅದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಿಸುವ ಕಾಲ, ನಾವು 15-16 ವಯಸ್ಕರಾದಾಗ ಸಂಸಾರ, ವೃತ್ತಿ, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನೀತಿ ಯಾವುದು. ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳ ಸೋಂಕು ನಮಗಿರಬಾರದು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗೀತೆಯನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು.

ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ತಾಯಿ ತಂದೆಯಾದವರು, ತಮ್ಮ ಯಾರಾದರೂ ಮಕ್ಕಳು”ಗೀತೆ”ಯನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ “ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಬೆಳೆಯಿಲ್ಲ, ಈಗಲೇ ಈ ಪುರಾಣ ನಿನಗ್ಯಾಕೆ? ನೀನೇನು ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗಬೇಕೇ?” ಎಂದು ಹೀಗೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಗೀತೆಯ ಉಪದೇಶ, ಸಂಸಾರಿಗೂ ಬೇಕು. ಸನ್ಯಾಸಿಗೂ ಬೇಕು. ಹೇಗೆ ನಿಷ್ಕಾಮಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿ-ಪರಮಾತ್ಮನತ್ತ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಾಗಬೇಕು, ಎನ್ನುವುದೇ ಗೀತಾಸಾರ. ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು, ತಮ್ಮ ಆಸೆಗಳಿಂದ ಮೊದಲು “ಮೋಕ್ಷ/ಮುಕ್ತಿ” ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದನ್ನೇ ಆದಿಶಂಕರರು ತಮ್ಮ ಗೀತಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು. ಇನ್ನು ಇವರುಗಳು ಗೀತೆಯ ಹೆಸರನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ “ಭಗವದ್ಗೀತೆ” ಎಂದು. ಇದು ತಪ್ಪು. ಇದು “ಭಕ್ತಿ” ಎಂಬ ಮಾತು “ಭಾಗ” ದಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. “ಭಾಗ”ವೆಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮ -ಆತ್ಮಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ, ಭಕ್ತ ಅಥವಾ “ಭಾಗವತ” ನಿಗೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗವತ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ದಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಭಾಗದಾರಿಗಳ ದಾರಿಯೇ ಭಕ್ತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದರ ಹೆಸರು “ಭಾಗವತಗೀತೆ” ಅಥವಾ “ಭಾಗವಂತಗೀತೆ” ಭಗವಂತ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಈಗಂತೂ “ಗೀತೆ” ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಮಾರಾಟದ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಇದನ್ನು ವಾರ ಪಾಠದ ಶಾಲೆಯಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಾ ಆನ್‌ಲೈನ್‌ನಲ್ಲೋ ಕಲಿಸಲು ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ 60-65 ರ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಈ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಗೀತೆಯ ಸಾರವನ್ನು ಅದನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವ ಅವಕಾಶವೇ ನಮಗೆ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ವ್ಯರ್ಥ. ಅದು ಒಂದು ಕಾಲಹರಣವಾಗಬಹುದೇ ಹೊರತು ನಮಗೆ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಫಲವೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮೋಕ್ಷ-ವೈಕುಂಠ-ಕೈಲಾಸ”! “ನಾನು” ಹೋದರೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಅಂದರೆ “ನನಗೆ” ಪರಮಾತ್ಮನ ಹೊರತಾಗಿ ಯಾವ ಅಸ್ತಿತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನಾದರೂ ಅರಿಯಬೇಕು.

ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಾದ. ನಿಮ್ಮ ಎಳೆಯರನ್ನು ಗೀತೆಯನ್ನು ಕಲಿತು, ಅದರ ಸಾರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿ ಆಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅರ್ಜುನನಂತಹ ಧೀರರು, ವಿವೇಕಾನಂದರಂತಹ ವಿವೇಕಿಗಳೂ ಹುಟ್ಟಬಹುದು ಈಗ ನೀವು ಹಿರಿಯರಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಇದು.

ಜೈ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ

ಜಾತ್ರೆ

ನೇಸರು ಬಳಗ

ಈಗ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಡೊನಾಲ್ಡ್ ಟ್ರಂಪ್ ಅವರು ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದಿನ ಹಾಗೆ, ದೈನಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಭೆ ಕರೆದು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುವುದಂತೂ ಸರಿ, ಈಗ “ಟ್ವೀಟ್” ಅನ್ನೋ ಟುವಿಟುವಿಟು ಹಕ್ಕಿಯೂ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ, ದಿನ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ “ಟ್ವೀಟ್” ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಟೀವಿ ನೋಡುವವರಿಗಲ್ಲಾ ಒಂದು ಮಜಾ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಕರೋನಾ ಪಿಡುಗು ಬಂದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವೊದಲು ಅವರು, “ಇಂತಹ ಪಿಡುಗುಗಳು ಹೀಗೆ ಬಂದು ಹಾಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಏನೂ ಹೆದರುವುದು ಬೇಡ” ಎಂದರು.

ಪಿಡುಗು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪರಿಣಿತರೆಲ್ಲಾ 2,00,000 ಮಂದಿ ಸಾಯಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, “2,00,000 ಯಾವ ಮೂಲೆಗೆ, ಇಷ್ಟೇ ಸತ್ತರೆ ನಾನು ಅಮೆರಿಕಾದ ಜಯಭೇರಿ ಹೊಡೆಸುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವರು ಕೈಲಾಗದವರು ಮುದುಕರು ಸತ್ತರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು. ಬಲವಾದವರು ಉಳಿದು ಅಮೆರಿಕಾವನ್ನು ಬಲಶಾಲಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದರು.

ಯಾರೋ ಅವರಿಗೆ Hydroxyquin ಅನ್ನುವ ಮದ್ದು ಈ ಪಿಡುಗಿಗೆ ಸಿದ್ಧಾಪಧ. ಇಂಡಿಯಾದ ಬಳಿ ಇದೆ. ಅವರು ಕೊಡದೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಾಗ, “ತಾಳು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮೊಬೈಲಿನಿಂದ ಸರೇಂದ್ರ ಮೋದಿಯವರಿಗೆ ಕರೆ ನೀಡಿದರು. ಆಗ ಇಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ. ಮೋದಿಯವರು ಯೋಗ ಪೂರೈಸಿ, ಸ್ವಲ್ಪ 4 ಘಂಟೆ ನಿದ್ರೆ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಕ್ಷಣ ಎದ್ದು, “ಹಲೋ ಟ್ರಂಪ್ ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ” ಎಂದಾಗ, “ಅಲ್ಲೋ ಮೋದಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ Hydroxyquin ಕೊಡಿಯೋ ಇಲ್ವೋ” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದರು. ಮೋದಿಯವರು ನಕ್ಕು “ನಿಮಗೆ ಅಂತ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಗಂಟು ಇಟ್ಟಿದೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ” ಅಂದರು. ಆಯಿತು, ಈ ಸಿದ್ಧಾಪಧವನ್ನು ತಕ್ಷಣ ನುಂಗಿದ್ದಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಔಷಧಿ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಒಗ್ಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು, ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಗೊಣಗಿದಾಗ, “Disinfectant” ಕುಡಿದಾಗ ಈ ಪಿಡುಗು ತಾನೇ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ Disinfectant ಚುಚ್ಚಿ” ಎಂದರು.

“ಎಲ್ಲರೂ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಿರುಗಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸೋಂಕು ಹರಡುತ್ತದೆ” ಎಂದಾಗ “ನಾನು ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು.

ಪಿಡುಗು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಂದಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಯುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳ ಗವರ್ನರ್‌ಗಳು “Lock Down” ಘೋಷಿಸಿದಾಗ, “ಏಯ್ ಮುಟ್ಟಾಳರ, economy ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಾಯುವವರು ಸಾಯಲಿ ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಗದರಿಸಿದರು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಾಗ, ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆಯವರು 1932ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ ನಾಟಕ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ದೊರೆಯೊಬ್ಬ ಪಟ್ಟಣದ ಜಾತ್ರೆಯನ್ನು ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ಎಲ್ಲಾ ಮಾರಾಟಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿ, ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆದರೆ, ಪಕ್ಕದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇಲಿಯೊಂದು ಸತ್ತ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಾಗ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ರಾಜವೈದ್ಯರೂ ಕೂಡ, ಈಗ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯವಲ್ಲ, ಸೋಂಕು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜನ ಸಾಯುವವರು ಎಂದಾಗ ದೊರೆ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗದರಿಸಿ ಜಾತ್ರೆ ಆಗೇ ಆಗುವುದೆಂಬ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಜಾತ್ರೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆಯೂ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಊರಿನ ಜನರೆಲ್ಲರಲ್ಲಾ ಪಿಡುಗಿನಿಂದ ಹೆದರಿ, ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಿಂದಲೂ ಹೆದರಿ, ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತೆರಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬೊಕ್ಕಸ ತುಂಬುವುದೇ. ಬೊಕ್ಕಸ ತುಂಬದಿದ್ದರೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುವುದೆಂತು, ಎನ್ನುವ ರಾಜನ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ನಡುಗಿ, ಮಹಾಮಂತ್ರಿಯೂ, ರಾಜವೈದ್ಯರೂ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಕಡೆಗೆ ರಾಜನ ಹಣೆಯೇ ಬಿಸಿಯಾಗಿ, ಬಾಯಿ ತತ್ತರಿಸಿದಾಗ, “ವೈದ್ಯರೇ, ಹೆದರದೇ ಹೇಳಿ ನನಗೇನಾಗಿದೆ?” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದಾಗ ರಾಜವೈದ್ಯ, “ನಿಮಗೆ ಪಿಡುಗು ಸೋಂಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೆದರುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಜಾತ್ರೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ದೂರದೃಷ್ಟಿಯಿದ್ದ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ನಾಟಕ ಇಂದಿನ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲೂ, ದೇಶಕ್ಕೆ “ಬೀಗಹಾಕಿದ” ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದೇಕೆ? ಎಂದು ಹಾರಾಡಿದ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಜಾತ್ರೆ ಸಾಗಿಯೇ ಸಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ

ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಆತ್ಮೀಯ ಹಾರೈಕೆಗಳು
ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಮನೆವಾಸದಲ್ಲಿ ನಾವ್ಯಾರೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಲಾಗಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ

ಭಾನುವಾರ ಜುಲೈ 12, 2020

ಸಂಜೆ 5.00 ಕ್ಕೆ

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸದಸ್ಯರು ಹಾಗೂ ಪರಿವಾರದವರೊಡನೆ

‘ದೂರದ ರಸ ಸಂಜೆ’ (Online Get-together) ಯನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಾಡು, ಕುಣಿತ, ಕಥಾವಾಚನ, ಹಾಸ್ಯಚಟಾಕಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಸದಸ್ಯರು ಹಿರಿಯರು ಕಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಸದಸ್ಯರೂ ಕೂಡ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಭಾಗವಹಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುವವರು ತಮ್ಮ ವಿವರಗಳನ್ನು

ಶ್ರೀ. ಶಶಿಕಾಂತ ಜೋಶಿಯವರಿಗೆ ಮೊಬೈಲ್ ನಂಬರ್: +91 9820166274 ಗೆ

ವಾಟ್ಸಪ್ ಮಾಡಿರಿ ಅಥವಾ

Email Id: mysoreassociation.mumbai@gmail.com ಗೂ ಕಳಿಸಬಹುದು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಸ್ತುತಿಯನ್ನು 3 ನಿಮಿಷಗಳಿಗೆ ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಸ್ತುತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರಲಿ. ರೆಕಾರ್ಡ್ ಮಾಡಿ ಹಾಕುವುದಲ್ಲ. ರಂಗಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೊಡುವಂತೆ ಆಗಲೇ ಹಾಡಿ/ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕು (Live Presentation)

ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಗಳು ಬಂದರೆ ಸಮಯಾನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದವುಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಸ್ತುತಿ ಪಡಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

Join us with Google Meet:

Link: meet.google.com/ram-swdf-rdg

ಪ್ರವೇಶ ಕಳಿಸಲು ಕೊನೆಯ ದಿನಾಂಕ: 08 ಜುಲೈ 2020

Edited by: Dr. Jyothi Satish, Printed & Published by Hon. Secretary, The Mysore Association, Bombay, Mumbai -400019. Tel: 2402 4647 / 20403 7065

Email: mysoreassociation.mumbai@gmail.com Website: www.mysoreassociation.in